

Dispute Resolution Chamber

FIFA's tvistløsningsnævn, med særligt fokus på arbejdsretlige tvister og kontraktuel stabilitet

FIFA's Dispute Resolution Chamber,
with a specific focus on labour disputes and contractual stability

af JAKOB MØRK CHRISTIANSEN

FIFA etablerede i 2001 tvistløsningsnævnet Dispute Resolution Chamber (DRC). DRC har siden etableringen udviklet sig meget, og udgør i dag det centrale tvistløsningsorgan i FIFA. DRC har kompetence i mange typer af sager, men specialet fokuserer på de arbejdsretlige tvister. DRC blev blandt etableret for at sikre kontraktuel stabilitet. Dette kommer til udtryk i FIFA's "Regulations on the Status and Transfer of Players" (RSTP reglerne), hvor der er nedfældet en række bestemmelser (Art. 13-18), som omhandler kontraktuel stabilitet. Disse bestemmelser anvender DRC i behandlingen af arbejdsretlige tvister. Reglerne blev indført for at sikre både spillerne og klubberne, derved at parterne skulle kunne stole på de kontrakter, de indgik med hinanden. I specialets analysedel behandles to af bestemmelserne i RSTP regelsættet om kontraktuel stabilitet. Først behandles emnet sporting just cause, jf. Art 15, som under visse betingelser kan retfærdiggøre en spillers førtidige opsigelse af kontrakten. På baggrund af analysen vurderes anvendelsesområdet for Art. 15 at være ret snævert, hvilket er i overensstemmelse med FIFA's vægt på kontraktuel stabilitet. I analysen behandles ligeså Art. 17 i relation til konsekvenserne af at bryde en kontrakt førtidigt. Analysen tager afsæt i Andrew Webster sagen fra 2007, som havde en stor betydning, primært på grund af den lave kompensation, spilleren blev idømt. Betydningen diskuteres, og nyere praksis inddrages i analysen.

INDHOLDSFORTEGNELSE

1. INDLEDNING	3
1.1 PROBLEMFORMULERING.....	3
1.2 STRUKTUR.....	3
1.3 AFGRÆNSNINGER.....	4
1.4 METODE OG LITTERATUR.....	4
2. DISPUTE RESOLUTION CHAMBER	4
2.1 INTRODUKTION TIL FIFA.....	5
2.2 DISPUTE RESOLUTION CHAMBER.....	6
2.2.1 Sammensætning.....	6
2.2.2 Kompetence.....	6
2.2.2.1 International dimension.....	7
2.2.2.2 Uafhængig national voldgift.....	7

2.2.2.3	Kompetence hos DRC Judge	8
2.2.3	Jurisdiktion	9
2.3	DRC AFGØRELSEN	9
2.3.1	Karakteristik af afgørelserne.....	9
2.3.2	Tidsfrister og forældelse.....	10
2.3.3	Offentliggørelsen.....	10
2.3.4	Retshåndhævelsen.....	10
2.3.5	Præjudikatværdi af DRC's afgørelser	11
2.3.6	Appelmulighed til CAS.....	12
2.4	HVORFOR VÆLGE DRC SOM TVISTLØSNINGSNÆVN?	12
2.5	DELKONKLUSION	13
3.	KONTRAKTUEL STABILITET	13
3.1	BAGGRUNDEN FOR KONTRAKTUEL STABILITET	14
3.1.1	Jean-Marc Bosman sagen	14
3.1.2	FIFA's reaktion på Bosman sagen.....	15
3.2.	REGLERNE OM KONTRAKTUEL STABILITET.....	15
3.2.1	Art. 13 – Art. 18 i RSTP.....	15
3.3	DELKONKLUSION	18
4.	SPORTING JUST CAUSE	18
4.1	FORTOLKNING AF ART. 15.....	18
4.1.1	Etableret spiller.....	19
4.1.2	Optrådt i færre end 10 % af kampene	20
4.1.3	Spillerens specifikke forhold.....	20
4.1.4	Afsluttende kommentarer.....	21
4.2	RETSPRAKSIS HOS DISPUTE RESOLUTION CHAMBER.....	22
4.2.1	DRC afgørelse af 1. juni 2005.....	22
4.2.2	DRC afgørelse af 23. marts 2006.....	23
4.2.3	DRC afgørelse af 10. august 2007	23
4.3	CAS 2007/A/1369 AF 6. MARTS 2008	25
4.3.1	Etableret og professionel.....	26
4.3.2	Optrådt i færre end 10 % af de officielle kampe	26
4.3.3	Spillerens forhold.....	27
4.3.4	Opsigelse af kontrakten inden for 15 dage.....	28
4.4	DELKONKLUSION	28
5.	ART. 17 I RSTP REGELSÆTTET.....	29
5.1	ANDREW WEBSTER SAGEN.....	30
5.1.1	DRC afgørelse af 4. april 2007.....	31
5.1.2	Appelsagen hos CAS.....	33
5.1.2.1	Egne kommentarer til sagen	35
5.1.3	Andrew Webster sagens betydning	36
5.2	MATUZALEM SAGEN	38
5.2.1	DRC afgørelse af 2. november 2007.....	38
5.2.2	Appelsagen hos CAS.....	39
5.2.2.1	Egne kommentarer til sagen	41
5.3	DELKONKLUSION	43
6.	KONKLUSION	44

7. LITTERATURLISTE.....	45
8. BILAG.....	48

1. Indledning

Den moderne og professionelle fodbold udgør i dag en stor og verdensomspændende industri. På professionelt plan er der tale om et erhverv mere end en hobby, og pengene fylder meget i sporten. Spillerne higer ofte efter nye og større kontrakter, uanset hvor i verden det fører dem hen, mens troskab og klubfølelse spiller en mere sekundær rolle. Dette er en naturlig udvikling i lyset af den professionalisering, som har fundet sted.

Med denne udvikling følger imidlertid også et øget antal tvister. Flere og flere kampe kæmpes således uden for banen, og ofte er der store summer involveret. Nogle sager løses i nationalt regi, mens sager af international karakter ofte havner i FIFA's tvistløsningsnævn, *Dispute Resolution Chamber* (DRC).

Dispute Resolution Chamber har en stor betydning på den internationale fodboldscene, og har blandt andet til formål at sikre kontraktuel stabilitet. Dette kommer til udtryk i FIFA's *Regulations on the Status and Transfer of Players* (RSTP reglerne) fra 2012, hvor der er nedfældet en række bestemmelser (Art. 13-18), som omhandler kontraktuel stabilitet.

FIFA vægter kontraktuel stabilitet højt, og ønsker at parterne skal kunne stole på de kontrakter, som de indgår med hinanden. På trods af dette har FIFA anerkendt, at der i nogle tilfælde er undtagelser til dette udgangspunkt. En af de centrale undtagelser er *Sporting Just Cause*, jf. Art. 15 i RSTP reglerne, som under nærmere angivne betingelser kan retfærdiggøre, at spilleren førtidigt kan opsige sin kontrakt med klubben. Skulle spilleren ikke være berettiget til retmæssigt at opsige kontrakten, følger konsekvenserne af et sådant uretmæssigt brud af Art. 17 i RSTP reglerne. Denne bestemmelse har været til stor diskussion i medierne, ikke mindst på baggrund af praksis hos henholdsvis DRC og CAS (Court of Arbitration for Sport).

DRC samt reglerne og betydningen af kontraktuel stabilitet er meget sparsomt belyst i teorien både nationalt og internationalt. Formålet med nærværende speciale er derfor at undersøge dette retsområde, som i årene fremover kan forventes at vinde frem og øge sin betydning.

1.1 Problemformulering

I nærværende speciale gives en beskrivelse af Dispute Resolution Chamber samt FIFA's regler om kontraktuel stabilitet. Hvorfor vægtes kontraktuel stabilitet, og hvilken betydning har den? Med udgangspunkt i FIFA's regler samt retspraksis hos Dispute Resolution Chamber (DRC) og Court of Arbitration for Sport (CAS) analyseres udvalgte områder i relation til kontraktuel stabilitet.

1.2 Struktur

Indledningsvis redegøres for FIFA's tvistløsningsnævn, Dispute Resolution Chamber. Centrale emner som sammensætning, kompetence samt jurisdiktion bliver belyst i hovedafsnit 2. Dernæst undersøges reglerne om kontraktuel stabilitet i FIFA's RSTP regler (Art. 13-18). I hovedafsnit 3 stilles følgende spørgsmål: Hvorfor vægter FIFA princippet om kontraktuel stabilitet, hvilken indflydelse har reglerne og hvilket materielt indhold har de? På baggrund heraf udvælges to områder til nærmere analyse. Analysen af det første område *Sporting Just Cause*, jf.

Art. 15 finder sted i hovedafsnit 4. Dernæst undersøges Art. 17 i relation til brud på kontrakter. Fokus er rettet mod kontraktbrud, som finder sted uden for den beskyttede periode. Omdrejningspunktet er Andrew Webster sagen og den samlede analyse finder sted i hovedafsnit 5. Afslutningsvis foretages en opsamlende konklusion i hovedafsnit 6.

1.3 Afgrænsninger

Dispute Resolution Chamber har truffet mere end tusinde afgørelser siden etableringen i 2001. Afgørelserne er på den officielle hjemmeside inddelt i tre kategorier¹. Mit fokus er rettet mod de arbejdsretlige tvister ("labour disputes"), mens afgørelser omhandlende træningskompensation ("training compensation") og solidaritetsbidrag ("solidarity contribution") derfor ikke er nærmere behandlet.

For at finde frem til centrale afgørelser i relation til Art. 15 og 17 i RSTP, vil jeg systematisk undersøge afgørelser omhandlende arbejdsretlige tvister. På baggrund af sproglige forudsætninger vil jeg kun behandle afgørelser affattet på engelsk, hvorfor de få sager, som er offentliggjort på FIFA's hjemmeside på henholdsvis fransk og spansk er fravalgt. Det må dog formodes, at disse afgørelser ligger på linje med de engelskaffattede afgørelser.

1.4 Metode og litteratur

I specialet anvendes den retsdogmatiske metode, hvorfor jeg fortolker, analyser og beskriver gældende ret, inden for det udvalgte emneområde. Specialet tager afsæt i DRC's funktion som tvistløsningsnævn i FIFA. Redegørelsen for deres virke udarbejdes i lyset af FIFA's processuelle regler, RSTP regler samt vedtægter.

FIFA's RSTP regler (Art. 13-18) omhandlende kontraktuel stabilitet, bliver undersøgt i lyset af reglernes ordlyd, FIFA's kommentar til regelsættet samt relevant juridisk litteratur. I analysen af de to udvalgte områder i relation til kontraktuel stabilitet (Art. 15 og Art. 17), vil relevante afgørelser fra henholdsvis DRC og CAS blive inddraget. Derudover inddrages relevant juridisk litteratur, for at belyse den gældende retstilstand på hvert af de to udvalgte retsområder.

Den juridiske litteratur er meget beskeden inden for dette juridiske retsområde. Der findes ingen juridiske værker affattet på dansk og kun meget lidt engelsksproget litteratur.

2. Dispute Resolution Chamber

I hovedafsnit 2 skal Dispute Resolution Chamber (DRC) beskrives. Jeg har udvalgt centrale områder til en nærmere belysning og vil undersøge DRC's baggrund, sammensætning, kompetence samt jurisdiktion. Derefter vil jeg rette mit fokus på selve DRC's afgørelser, og behandle seks relevante emner i relation til dette. Afslutningsvis vil jeg belyse hvilke fordele og styrker DRC besidder som tvistløsningsnævn samt give en opsamlende delkonklusion.

Før der tages hul på selve beskrivelsen af Dispute Resolution Chamber og deres virke som tvistløsningsnævn, vil jeg indledningsvis give en kort introduktion til FIFA og deres opbygning. Et kendskab til FIFA's opbygning er essentielt, for at kunne sætte sig ind i DRC's betyd-

¹ <http://www.fifa.com/aboutfifa/officialdocuments/doclists/decision.html>

ning inden for professionel fodbold, samt hvorfor det er relevant at beskæftige sig med Dispute Resolution Chamber.

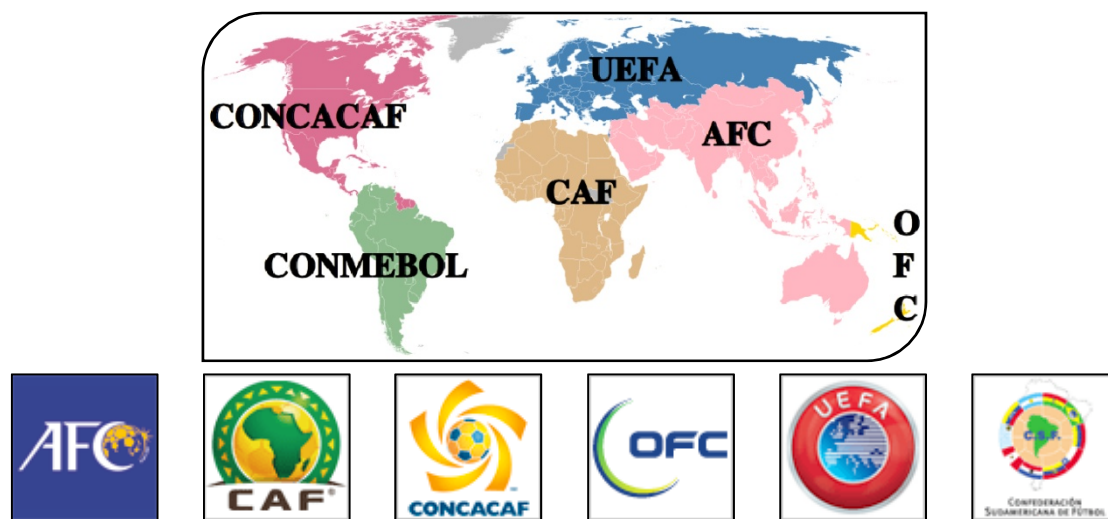
2.1 Introduktion til FIFA

The Fédération Internationale de Football Association (FIFA) har siden grundlæggelsen i Paris d. 21. maj 1904 udgjort det største og vigtigste organ inden for professionel fodbold. Dansk Boldspil Union (DBU) har været medlemmer siden etableringen, og underskrev sammen med seks øvrige forbund "The Foundation Act"². Siden etableringen i 1904 har FIFA, år for år, vokset sig større og stærkere. Den positive udvikling har kun haft enkelte bump på vejen i form af de store verdenskrige, hvor mange aktive fodboldspillere blev sendt i krig³.

I dag har FIFA 209 forbund tilknyttet organisationen⁴, hvilket giver dem en enorm styrke på den internationale fodboldscene. FIFA har hovedkvarter i Zürich (Schweiz) og den siddende præsident er Joseph S. Blatter. I deres virke har FIFA følgende mål:

*"To improve the game of football constantly and promote it globally in the light of its unifying, educational, cultural and humanitarian values, particularly through youth and development programmes."*⁵

FIFA udgør den øverste organisation inden for professionel fodbold. Under FIFA har de nationale forbund ud fra deres geografiske placering skabt seks kontinentale sammenslutninger ("confederations"), som hver især er anerkendt af FIFA⁶. Nedenfor vises et kort samt det respektive logo for hver af de seks sammenslutninger (figur 1).

Figur 1: FIFA's globale organisering⁷

Den enkelte sammenslutning varetager organiseringen af fodbolden i deres respektive områder, men i henhold til Art. 20 i FIFA's vedtægter ("statutes"), sker dette dog i et tæt samarbejde med FIFA. I Art. 20, nr. 3, litra a, står det beskrevet, at den enkelte sammenslutning skal efter-

² <http://www.fifa.com/classicfootball/history/fifa/foundation.html>

³ http://www.esoccer.eu/fifa_history.html

⁴ <http://www.fifa.com/aboutfifa/organisation/associations.html>

⁵ Jf. Art. 2, litra a i FIFA Statutes, 2012

⁶ Jf. Art. 20, nr. 1 i FIFA Statutes, 2012

⁷ <http://da.wikipedia.org/wiki/FIFA>

komme og håndhæve overholdelsen af FIFA's vedtægter, regulativer samt afgørelser. Sammenslutningerne er bindeled mellem FIFA og det nationale forbund. DBU skal således sørge for, at deres virke er i overensstemmelse med UEFA's og deraf FIFA's vedtægter, regulativer og afgørelser. Denne topstyring og hierarkiske opbygning danner grundlaget for, at det i nærværende speciale er interessant at beskæftige sig med Dispute Resolution Chamber.

2.2 Dispute Resolution Chamber

I FIFA's stræben efter øget professionalisme, etablerede de i 2001 Dispute Resolution Chamber. DRC blev placeret centralt i FIFA med hovedsæde i Zürich. DRC blev etableret for at aflaste Players' Status Committee (PSC), som i en årrække havde fungeret som tvistløsningsnævn i fodboldtvister af international karakter⁸. Hensigten med DRC var, at nævnet skulle overtage visse dele af PSC's kompetenceområde. I dag er DRC mere eller mindre inkorporeret i PSC og tilsammen udgør de Dispute Resolution System⁹. DRC's kompetenceområde har udviklet sig meget siden 2001, og i dag udgør DRC det centrale tvistløsningsnævn i FIFA. PSC er dog stadig kompetente i sager, hvor DRC ikke har saglig kompetence, ligesom det er PSC, der i grænsfælde kan afgøre, hvilket af de to organer der er kompetente¹⁰. DRC's kompetenceområder er yderligere behandlet i afsnit 2.2.2, men inden da skal knyttes nogle bemærkninger til DRC's sammensætning.

2.2.1 Sammensætning

Dispute Resolution Chamber består af i alt 24 repræsentanter fordelt på henholdsvis spillerne og klubberne. De 12 repræsentanter for spillerne udpeges af den internationale spillerforening FIFPro, mens repræsentanterne for klubberne udvælges i de nationale forbund verden over. Foruden de 24 repræsentanter har DRC en formand og en stedfortrædende formand¹¹. Når en tvist indbringes for Dispute Resolution Chamber vil DRC typisk bestå af henholdsvis to repræsentanter for spillerne og to repræsentanter for klubberne samt en formand. Som minimum skal der dog sidde én repræsentant fra hver side samt en formand. Dette sker for at opfylde det grundlæggende princip om ligelig repræsentation som FIFA vægter højt¹².

I 2005 fik man på baggrund af positive erfaringer med Single Judge funktionen indenfor PSC, indført en lignende mulighed i DRC regi kaldet DRC Judge. Her er det blot én repræsentant for enten klubberne eller spillerne, som afgør sagerne. Hvilken kompetence denne DRC Judge har, følger senere i afsnit 2.2.2.3.

2.2.2 Kompetence

Man kan inddele DRC's kompetence i tre områder. Første område udgør de arbejdsretlige tvister ("labour disputes"), andet område udgør sager om træningskompensation ("training compensation") mens det tredje område omhandler sager angående solidaritetsbidrag ("solidarity contribution"). Denne inddeling anvendes også af FIFA på deres officielle hjemmeside¹³. Af afgrænsningsmæssige årsager er mit fokus rettet mod de arbejdsretlige tvister, hvorfor det er DRC's kompetence i henhold til de arbejdsretlige tvister der undersøges nærmere.

⁸ The Jurisprudence of the FIFA Dispute Resolution Chamber (2008), s. 1

⁹ <http://www.fifa.com/aboutfifa/organisation/footballgovernance/disputeresolutionsystem/>

¹⁰ The Jurisprudence of the FIFA Dispute Resolution Chamber (2008), s. 1

¹¹ Jf. bilag 1 (medlemmer af DRC)

¹² Jf. Art. 24,2 i RSTP, 2012 samt The Jurisprudence of the FIFA Dispute Resolution Chamber (2008), s. 12

¹³ <http://www.fifa.com/aboutfifa/officialdocuments/doclists/decision.html>

FIFA's overordnede kompetence følger af Art. 22 i "Regulations on the Status and Transfer of Players" (RSTP reglerne). Kompetencen for henholdsvis PSC og DRC er defineret i Art. 23 og 24 i samme regelsæt. Den centrale bestemmelse i relation til DRC's kompetence inden for arbejdsretlige tvister er derfor Art. 24.1 jf. Art. 22, litra b, som lyder:

*"Employment-related disputes between a club and a player of an **international dimension**, unless an **independent arbitration tribunal** guaranteeing fair proceedings and respecting the principle of equal representation of players and clubs has been established at national level within the framework of the association and/or a collective bargaining agreement."* (mine fremhævninger)

Ordlyden af Art. 22, litra b er ikke helt klar, og kræver en nærmere fortolkning, for at kunne fastlægge DRC's præcise kompetence på området. Hvad dækker ordene international dimension over og hvilke krav rejses til den nationale og uafhængige voldgift, førend DRC afskæres deres kompetence?

2.2.2.1 International dimension

Er der tale om en arbejdsretlig tvist mellem en spiller og en klub vil DRC som udgangspunkt være kompetente i sagen. Det er dog en betingelse for DRC's kompetence, at sagen har en international dimension. Er der tale om en spiller, som skifter fra en klub i Frankrig til en klub i Spanien, så vil den internationale dimension være til stede. Men i henhold til DRC's praksis, er DRC også kompetente i sager, hvor der foreligger en *international impact*. Dette er tilfældet i sager, hvor spilleren ikke er af samme nationalitet, som det forbund hvori spillerens nuværende klub er registreret. Selvom sagen opstår nationalt, vil DRC være kompetente, så snart den ene part har en anden nationalitet¹⁴. Denne retstilstand blev bekræftet i en DRC afgørelse fra 2008¹⁵, som i præmis 4, side 5 understregede følgende:

"In this context, the Chamber underlined that, as a general rule, the international dimension is represented by the fact that the player concerned is not a national of the country to the association of which the relevant club is affiliated."

I den konkrete sag var spilleren dog ikke af en anden nationalitet, hvorfor den internationale dimension ikke var til stede. DRC var således ikke kompetente i sagen¹⁶.

2.2.2.2 Uafhængig national voldgift

Har parterne i kontrakten aftalt, at en national voldgift skal behandle en eventuel tvist, kan dette afskære DRC's kompetence, såfremt den nationale voldgift opfylder en række væsentlige retsprincipper¹⁷. I fastlæggelsen af, hvilke retsprincipper der skal være opfyldte, førend den nationale voldgift kan afskære DRC's kompetence, er det relevant at betragte FIFA's cirkulære nr. 1010¹⁸. I cirkulæret opregnes følgende fem minimumskrav:

- *Principle of parity when constituting the arbitration tribunal*
- *Right to an independent and impartial tribunal*
- *Principle of a fair hearing*
- *Right to contentious proceedings*

¹⁴ The Jurisprudence of the FIFA Dispute Resolution Chamber (2008), s. 18

¹⁵ DRC afgørelsen af 3. oktober 2008, nr. 1081355

¹⁶ Præmis 7, s. 4 i DRC afgørelsen

¹⁷ The Jurisprudence of the FIFA Dispute Resolution Chamber (2008), s. 19

¹⁸ http://www.maltafpa.com/documents/Circular_1010_PrinciplesOfConstitutionOfNDRC.pdf

- *Principle of equal treatment*

Dette cirkulære er der henvist til i en lang række afgørelser, og senest i en DRC afgørelse af 26. april 2012¹⁹. I den pågældende sag havde spilleren underskrevet en kontrakt med klubben, som senere blev ophævet ved en gensidig aftale. I forbindelse med opsigelsen, rejste spilleren krav om nogle ubetalte lønninger, og forelagde sagen for DRC. Klubben mente ikke, at DRC havde kompetence til at afgøre sagen. Klubben fremhævede en klausul i den oprindelige kontrakt, som ifølge klubben betød, at sagen skulle foregå i nationalt regi uden DRC's indblanding. DRC gjorde klubben opmærksom på, at sagen ikke omhandlede den oprindelige kontrakt, og at den nye kontrakt ikke indeholdt nogen voldgiftklausul eller jurisdiktionsklausul i øvrigt, som kunne afskære DRC's kompetence jf. Art. 22, litra b. Efter at DRC havde slået dette fast, gik de alligevel dybere ind i sagen. DRC understregede, at heller ikke den oprindelige kontrakt indeholdt en klausul som kunne afskære DRC's kompetence og påpegede endvidere at selvom en sådan klausul havde foreligget, så ville klubben ikke kunne løfte bevisbyrden for, at det nationale tvistløsningsorgan opfyldte de processuelle minimumsstandarder, som er nedfældet i Art. 22, litra b, samt FIFA's cirkulære nr. 1010 af 2005. DRC lagde særlig vægt på pariteten af repræsentanter for spillerne og klubberne, og konkluderede at, denne betingelse ikke var opfyldt, hvorfor DRC ville have været kompetente i sagen, til trods for en eventuel klausul²⁰.

I forlængelse af afsnittet om DRC's kompetence og Art. 22, litra b, skal der nedenfor knyttes nogle bemærkninger til kompetencen hos DRC Judge.

2.2.2.3 Kompetence hos DRC Judge

Det præcise omfang af DRC Judge funktionens kompetence følger af Art. 24, nr. 2 i RSTP reglerne. DRC Judge har i henhold til bestemmelsen kompetence i samtlige sager op til en beløbsgrænse på 100.000 schweiziske franc, hvilket svarer til ca. 600.000 danske kroner²¹. DRC Judge har også kompetence i sager angående træningskompensation og solidaritetsbidrag, men her begrænses kompetencen til sager, som ikke rejser komplekse, faktuelle eller retlige spørgsmål jf. Art. 24, nr. 2, ii samt iii. I FIFA's kommentar til regelsættet anvender man begrebet *clear-cut cases* om sådanne sager²².

Ifølge Art. 24, 2 sidste del er DRC Judge forpligtet til at henvise sager som rejser nogle grundlæggende spørgsmål ("fundamental issues"). I bestemmelsen defineres det ikke, hvad begrebet dækker over, men kommentaren fastsætter følgende angående, hvornår DRC Judge skal henvise sagerne til DRC:

*"... Situations that are not covered by existing jurisprudence [...], situations in which existing jurisprudence needs to be extended or amended [...], all situations that have a major impact on the daily application and interpretation of the Regulations."*²³

Efter at have undersøgt og fastlagt DRC's og DRC Judge kompetence, med særlig fokus på arbejdsretlige tvister, skal nu knyttes nogle bemærkninger til DRC's jurisdiktion.

¹⁹ DRC afgørelsen af 26. april 2012, nr. 4121207

²⁰ Præmisserne 5-11, s. 4 ff. i DRC afgørelsen

²¹ <http://valutaomregneren.dk/valutaomregner.htm>, anvendt d. 18. februar 2013

²² FIFA's kommentar til RSTP reglerne, s. 73, nr. 1

²³ FIFA's kommentar til RSTP reglerne, s. 73, nr. 2

2.2.3 Jurisdiktion

I Art. 68, nr. 2 i FIFA's vedtægter ("statutes") er det slået fast, at parter som udgangspunkt er afskåret ("prohibited") fra at anvende de almindelige domstole, medmindre andet følger specifikt af FIFA's lovgivning. I et forsøg på at sikre overholdelsen af dette princip, forpligtes de individuelle forbund til at indsætte en klausul i deres vedtægter eller regulativer, som sikrer denne begrænsede anvendelse af de almindelige domstole. I Artikel 68, nr. 3 i FIFA's vedtægter er anført følgende:

"... it is prohibited to take disputes in the Association or disputes affecting Leagues, members of Leagues, clubs, members of clubs, Players, Officials and other Association Officials to ordinary courts of law [...] Instead of recourse to ordinary courts of law, provision shall be made for arbitration. Such disputes shall be taken to an independent and duly constituted arbitration tribunal."

Dette er udgangspunktet, men ifølge national lovgivning i flere lande, kan man ikke sikre dette princip i alle sagstyper. Hvad angår arbejdsretlige tvister, som nærværende speciale omhandler, er valget af domstol en grundlæggende rettighed i mange retssamfund og kan derfor ikke fratages den enkelte part. Nogle nationer har sågar obligatoriske regler, som gør, at almindelige domstole har enekompetence i arbejdsretlige sager, hvorfor valget fratages parterne²⁴. I lande, hvor parterne er efterladt valget mellem almindelige domstole og sportens voldgiftssystem, er det dog væsentligt at have princippet om *litispendens* for øje. Er en sag først startet op hos de almindelige domstole, kan man hverken samtidig eller efterfølgende anlægge samme sag i sportens voldgiftssystem²⁵. Man vil fra DRC's side ikke acceptere en sådan *forum shopping*. Er sagen først afgjort ved de nationale almindelige domstole, vil DRC afvise sagen ved et senere sagsanlæg hos dem²⁶. Man skal derfor være meget opmærksom på, hvilket system man ønsker at benytte sig af, da man ikke efterfølgende kan skifte spor.

Der er nu blevet redegjort for DRC's sammensætning, kompetence og jurisdiktion. Nedenfor vil jeg rette fokus mod selve DRC afgørelsen, og behandle udvalgte emner i relation til denne.

2.3 DRC afgørelsen

For at afgrænse redegørelsen, har jeg udvalgt seks centrale områder til nærmere belysning. Først gives en karakteristik af DRC's afgørelser (2.3.1). Dernæst behandles emnet tidsfrister og forældelse i sagsbehandlingen (2.3.2), hvorefter der knyttes nogle kommentarer til offentliggørelsen af afgørelserne (2.3.3). Efterfølgende belyses retshåndhævelsen (2.3.4), samt hvorvidt DRC tillægger egne, tidligere afgørelser præjudikatværdi (2.3.5). Slutteligt behandles parternes appelmulighed til CAS (2.3.6).

2.3.1 Karakteristik af afgørelserne

Dispute Resolution Chamber går grundigt og systematisk til værks i behandlingen af de konkrete sager. Indledningsvis i afgørelserne fastlægger DRC, hvilket processuelt regelsæt der er gældende i sagen, hvilket afhænger af, hvornår sagen er rejst og reglerne trådt i kraft. Dernæst afgør DRC på samme vis, hvilken version af RSTP regelsættene, der er gældende. Efterfølgende går DRC ind i overvejelserne af, hvorvidt de har kompetence i den konkrete sag eller ej. Såfremt DRC har kompetence i sagen, opridses sagens faktuelle forhold, hvorefter DRC for-

²⁴ The Jurisprudence of the FIFA Dispute Resolution Chamber (2008), s. 13

²⁵ The Jurisprudence of the FIFA Dispute Resolution Chamber (2008), s. 13

²⁶ DRC afgørelsen af 21. november 2006, nr. 1161241, se også The Jurisprudence of the FIFA Dispute Resolution Chamber (2008), s. 13

holder sig til parternes påstande og anbringender. Til slut kommer DRC med sine egne overvejelser i sagen og afgør sagen på baggrund af disse. Strukturen og layoutet i afgørelserne har siden etableringen af DRC i 2001 fået et mere professionelt præg. Mens afgørelserne dengang fremstod ustrukturerede, er de i dag opdelt i afsnit med tilhørende overskrifter, ligesom hver præmis i afgørelsen har fået sit eget nummer.

2.3.2 Tidsfrister og forældelse

DRC skal have færdigbehandlet sagerne senest 60 dage efter, de har modtaget sagsanlægget. Denne frist er blot 30 dage, når kompetencen ligger hos DRC Judge. Fristerne følger direkte af Art. 25, nr. 1 i RSTP reglerne. Der gælder endvidere en to-årig forældelsesfrist hos DRC, som parterne skal være opmærksomme på. Er begivenheden, der danner grundlaget for sagen, mere end to år gammel ved sagsanlægget, har parten givet afkald på at indbringe sagen for DRC. Denne forældelsesfrist påses *ex officio* af DRC jf. Art. 25, nr. 5 i RSTP reglerne. Når sagerne er færdigbehandlet og afgjort af DRC, skal de offentliggøres af FIFA.

2.3.3 Offentliggørelsen

DRC har truffet flere tusinde afgørelser siden etableringen i 2001. Ikke alle afgørelserne er imidlertid blevet offentliggjort på FIFA's officielle hjemmeside. I henhold til Art. 20 i det processuelle regelsæt²⁷, afgøres det af FIFA, hvorvidt afgørelserne skal offentliggøres. Såfremt afgørelserne er af *generel interesse* vil de blive offentliggjort. I henhold til bestemmelsen sker offentliggørelsen i en form som DRC og PSC afgør. De involverede parter kan endvidere, hvor deres ønske er tilstrækkelig underbygget, bede om at få fjernet enkelte elementer i afgørelsen. I praksis betyder dette, at stort set alle offentliggjorte afgørelser er anonymiseret, således elementer såsom navne og klubnavne er udeladt.

Hvorfor man har valgt ikke at offentliggøre samtlige afgørelser, og samtidig ønsker at anonymisere offentliggjorte afgørelser, stiller jeg mig undrende overfor. Skulle afgørelsen blive appelleret til CAS, vil samtlige anonymiseringer forsvinde, eftersom CAS ikke har samme regler for anonymisering. Frans de Weger gør sig lignende overvejelser i bogen *Jurisprudence of Dispute Resolution Chamber*, s. 38, hvor forfatteren påpeger, at FIFA bør offentliggøre samtlige afgørelser, og lade det være op til interessenterne selv at afgøre, hvorvidt en sag har *generel interesse*.

2.3.4 Retshåndhævelsen

Først og fremmest er det væsentligt at være opmærksom på, at DRC ikke er en voldgift, som eksempelvis CAS. DRC's afgørelser skal håndhæves på anden vis end voldgiftskendelser og domme fra almindelige domstole. Retshåndhævelsen af DRC's afgørelser sker globalt via FIFA's egne kanaler. Denne retshåndhævelsesform har nogle fordele i visse situationer sammenlignet med retshåndhævelsen af voldgiftskendelser. I nogle situationer kan det være vanskeligt at få håndhævet en voldgiftskendelse i et fremmed land. Ifølge *Convention on the Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards* (New York konventionen) som blev vedtaget af FN i 1958 og som trådte i kraft i 1959, har 148 af 193 FN nationer i 2013 vedtaget denne konvention²⁸. Inden for disse 148 nationer vil det være muligt at håndhæve en voldgiftskendelse, også selvom den er truffet i et andet land. Det er dog væsentligt at bemærke, at der stadig eksisterer nationer, hvor konventionen ikke er gældende. I værste fald kan man stå med en voldgiftskendelse i hånden, som giver en part ret til noget, men som ikke kan hånd-

²⁷ Rules governing the Procedures of the Players' Status Committee and the Dispute Resolution Chamber, 2012

²⁸ http://www.uncitral.org/uncitral/en/uncitral_texts/arbitration/NYConvention_status.html

hæves, eftersom det land som den tabende part repræsenterer, ikke vil håndhæve den kendelse, som er truffet. En sådan problematik opstår ikke i FIFA regi. DRC's afgørelser skal og kan kun håndhæves igennem egne kanaler og ifølge Art. 69, nr. 1 i FIFA's vedtægter, skal alle sammenslutninger, medlemmer og ligaer sørge for at respektere afgørelser truffet af FIFA's organer. Ifølge ordlyden af Art. 69, nr. 2, skal ovennævnte aktører sikre følgende:

"... take every precaution necessary to ensure that their own members, Players and Officials comply with these decisions."

Skulle nogle alligevel ikke respektere de afgørelser, som træffes af FIFA's organer (herunder DRC), bringes sagen videre for FIFA's disciplinærkomite. De vil forsøge at finde relevante og proportionale disciplinære sanktioner, for at sikre at parterne overholder ("abide") afgørelsen. Disciplinærkomiteen har jf. Art. 65 i de processuelle regler nogle stærke midler til at sikre retshåndhævelsen, og typisk vil parterne straks rette ind, når disciplinærkomiteen går ind i sagen²⁹.

2.3.5 Præjudikatværdi af DRC's afgørelser

Når DRC afgør en tvist mellem to parter, er spørgsmålet, hvorvidt DRC udelukkende træffer deres afgørelse på baggrund af omstændighederne i den konkrete sag, eller om de tillægger egne tidligere afgørelser nogen betydning. Det er ikke slået fast noget sted i regelsættene, at DRC skal tage egen tidligere praksis med i overvejelserne, og det er derfor interessant at undersøge, hvorvidt det alligevel er tilfældet. Der er flere tegn på, at DRC tillægger egen tidligere praksis betydning.

I en lang række sager henviser DRC direkte til deres *lange veletablerede praksis* i selve afgørelsen. Dette er eksempelvis tilfældet, hvad angår sager i relation til processuelle omkostninger, hvor DRC gentagne har anført følgende:

*"... the Chamber referred to Art. 18 par. 4 of the Procedural Rules as well as to its **long-standing and well-established jurisprudence**, in accordance with which no procedural compensation shall be awarded in proceedings in front of the Dispute Resolution Chamber..."*³⁰ (mine fremhævninger)

Det forhold at praksis har betydning og skal vægtes, synes også at kunne udledes af *FIFA's Resolution System*. Tidligere blev kompetenceområder for henholdsvis DRC og DRC Judge omtalt, og i den forbindelse stod det klart, at kompetencen hos DRC Judge blev forstærket i takt med at praksis var klar og entydig. Hvor sagerne rejste komplekse og grundlæggende spørgsmål, var DRC Judge forpligtet til at henvise sagen til DRC. Dette underbygger betydningen af tidligere praksis, samt et ønske om at værne om kvaliteten i afgørelserne.

Fremhæves skal også DRC afgørelsen af 10. august 2007³¹, som senere bliver intensivt behandlet i relation til emnet *sporting just cause*. I afgørelsen påpegede DRC, at det var første gang, at de skulle tage stilling til, hvorvidt en kontrakt var blevet retmæssigt opsagt på baggrund af *sporting just cause*. De understregede, at der ikke var nogen praksis på området, hvorfor de skulle være grundige og præcise i deres afgørelse af sagen. Derudover bemærkede DRC, at afgørelsen skulle funderes på objektive kriterier, for at sikre og styrke retssikkerhe-

²⁹ The Jurisprudence of the FIFA Dispute Resolution Chamber (2008), s. 39

³⁰ Præmis 25, s. 8 i DRC afgørelsen af 26. april 2012, nr. 412739

³¹ DRC afgørelsen af 10. august 2007, nr. 871322

den³². Denne afgørelse samt DRC's bemærkninger er med til at understrege vigtigheden af DRC's tidligere praksis, og at de er opmærksomme på, hvorvidt der eksisterer tidligere præjudikater af relevans for den konkrete afgørelse.

Et sidste element som indikerer, at DRC's afgørelser har betydning udover den konkrete sag, følger af FIFA's kommentar til RSTP regelsættet³³. FIFA offentliggjorde kommentaren i december 2006. Kommentaren indeholder en forklaring og præcisering af hver enkelt regel i regelsættet. Hensigten med kommentaren var at lette anvendelsen og forståelsen af RSTP reglerne, for de mange involverede interessenter. Det væsentlige i denne sammenhæng er, at kommentaren blandt andet bygger på praksis hos henholdsvis DRC, PSC og CAS, og at den løbende skulle revideres og holdes ajour med praksis³⁴. Dette afspejler ligeledes betydningen af DRC's afgørelser, og FIFA's ønske om at afgørelserne skal have værdi udover selve afgørelsen af den konkrete sag.

2.3.6 Appelmulighed til CAS

Skulle en part være utilfreds med resultatet af en afgørelse truffet af DRC eller DRC Judge, har parten muligheden for at appellere afgørelsen til CAS. I henhold til et cirkulære offentliggjort på FIFA's officielle hjemmeside, blev denne mulighed en realitet efter lange og intensive forhandlinger mellem FIFA og CAS tilbage i 2002³⁵. I dag følger det endvidere af Art. 66 i FIFA's vedtægter, at FIFA anerkender CAS, ligesom det følger af Art. 68, nr. 1 at alle sammenslutninger, medlemmer og ligaer skal acceptere og anerkende CAS, samt efterfølge de afgørelser som de træffer. DRC oplyser altid til slut i afgørelsen, at parterne har mulighed for at appellere afgørelsen til CAS. Ifølge Art. 67, nr. 1 i FIFA's vedtægter, skal parterne appellere inden for 21 dage. I forhold til CAS's kompetence som appelinstans, følger det af *Article R57 of the CAS Code*:

*"The Panel shall have full power to review the facts and the law. It may issue a new decision which replaces the decision challenged or annul the decision and refer the case back to the previous instance."*³⁶

Dette understregede CAS i behandlingen af Andrew Webster sagen, som behandles i hovedafsnit 5 i relation til betydningen af Art. 17 i RSTP reglerne.

2.4 Hvorfor vælge DRC som tvistløsningsnævn?

På baggrund af redegørelsen vil der i dette afsnit blive samlet op på de fordele, som DRC har i deres virke som tvistløsningsnævn. Parterne i en arbejdsretlig tvist har typisk valget mellem at lade sagen køre nationalt eller hos DRC. Men hvilke fordele er der ved at vælge DRC som tvistløsningsnævn?

Først og fremmest udgør den hurtige sagsbehandlingstid på maksimum 30 og 60 dage, hos henholdsvis DRC Judge og DRC en stor fordel sammenlignet med flere nationale alternativer for tvistløsning, hvor sagerne nemt vil kunne trække i langdrag. Derudover har DRC gennem årene oparbejdet et stor og specifik viden indenfor fodboldens verden, hvilket de færreste

³² Præmisserne 19-21, s. 8 og 9 i DRC afgørelsen af 10. august 2007, nr. 871322

³³ Commentary on the Regulations for the Status and Transfer of Players, 2013

³⁴ FIFA's Cirkulære, nr. 1075, Jan. 2007

³⁵ FIFA's Cirkulære, nr. 827, Dec. 2002

³⁶ Præmis 3, s. 14 i CAS 2007/A/1298,1999,1300, award on 30 January 2008

voldgifter, ordinære domstole og øvrige tvistløsningsystemer kan tilbyde. Denne faglige ekspertise udgør en stor og væsentlig fordel ved DRC. Endvidere er FIFA's retshåndhævelse via egne kanaler særdeles effektiv. Dette er blandt andet tilfældet på grund af de strenge disciplinære sanktioner, som parterne kan idømmes, såfremt de ikke vil respektere en given afgørelse. Parterne skal derfor sjældent bekymre sig om retshåndhævelse. Dernæst er det væsentligt at bemærke, at det som udgangspunkt er omkostningsfrit at føre en sag for DRC, hvilket følger af Art. 17 og 18 i det processuelle regelsæt. Af særlig interesse for dette speciale er Art. 18.2, som omhandler de arbejdsretlige tvister:

"DRC proceedings relating to disputes between clubs and players in relation to the maintenance of contractual stability as well as international employment-related disputes between a club and a player are free of charge."

Dette må siges at udgøre en stor fordel for de involverede parter, og endnu en årsag til, at DRC er et attraktivt sted at få løst sine tvister.

2.5 Delkonklusion

FIFA etablerede Dispute Resolution Chamber i 2001. Hensigten var, at DRC skulle overtage visse dele af PSC's kompetence, men med tiden har kompetenceområdet udviklet sig, og DRC udgør i dag det centrale tvistløsningsorgan i FIFA. DRC består af i alt 24 repræsentanter, en formand og en stedfortrædende formand. Overordnet set kan man inddele DRC's kompetence i tre områder, hvoraf første område udgør de arbejdsretlige tvister. I arbejdsretlige tvister har DRC kompetence, når sagerne har en *international dimension* eller en *international impact*. DRC's kompetence vil dog blive afskåret, såfremt parterne har aftalt at anvende en national voldgift. Der er nedfældet nogle minimumskrav, som skal være opfyldt, før DRC vil anerkende, at de ikke er kompetente i sagen. Ifølge FIFA's vedtægter er parterne som udgangspunkt afskåret fra at anvende de almindelige domstole, medmindre andet følger specifikt af FIFA's lovgivning. Domstolsvalget er en grundlæggende rettighed i mange nationer, hvorfor parterne, i relation til arbejdsretlige tvister, har valget mellem nationale tvistløsningsorganer og DRC. Et stigende antal sager havner i DRC, og dette skyldes blandt andet, at DRC har en kort sagsbehandlingstid samt en stor faglig ekspertise. Endvidere har DRC en effektiv retshåndhævelse ligesom det, som udgangspunkt, er omkostningsfrit at føre en sag for DRC. DRC er meget professionelle og systematiske i deres tilgang til sagerne, og tillægger egne tidligere afgørelser præjudikatværdi.

3. Kontraktuel stabilitet

Efter at have redegjort for tvistløsningsnævnet Dispute Resolution Chamber og gennemgået centrale emner i relation til dets virke og tilgang til sagerne, vil jeg i hovedafsnit 3 undersøge begrebet kontraktuel stabilitet. Kontraktuel stabilitet har en stor betydning for FIFA og DRC, hvilket kommer til udtryk med overskriften til kapitel 4 i RSTP reglerne: *"Maintenance of contractual stability between professionals and clubs"*. Kapitel 4 indeholder seks bestemmelser (Art. 13-18), som omhandler kontraktuel stabilitet. DRC anvender disse regler i relation til arbejdsretlige tvister og to af bestemmelserne vil senere være genstand for en nærmere analyse i hovedafsnit 4 og 5. På nuværende tidspunkt skal det undersøges, hvad begrebet kontraktuel stabilitet dækker over, og hvad årsagen er til, at FIFA vægter begrebet som de gør. I

besvarelsen af dette, vil jeg i afsnit 3.1 undersøge historien bag RSTP regelsættet samt baggrunden for indførelsen af reglerne om kontraktuel stabilitet. Dernæst vil jeg i afsnit 3.2 give en kort præsentation af de individuelle bestemmelser i Art. 13-18. Afslutningsvis gives en opsamlende delkonklusion i afsnit 3.3.

3.1 Baggrunden for kontraktuel stabilitet

Udviklingen af RSTP regelsættet startede i UEFA regi tilbage i 1982. I 1991 adopterede FIFA reglerne fra UEFA mere eller mindre uindskrænket, og reviderede i de følgende år selv regelsættet. I 1994 kunne FIFA for første gang præsentere RSTP regelsættet. FIFA indtog på dette tidspunkt en meget dominerende position inden for professionel fodbold. FIFA havde enekompetence på udstedelsen af sådanne regelsæt og kunne selv fastlægge indholdet uden nogen indblanding. Denne lovgivningsmæssige autonomi kom imidlertid under pres, og dette gjaldt ikke kun inden for fodbold, men inden for professionel idræt generelt. På fodboldens område kulminerede det hele i Jean Marc Bosman sagen fra 1995, hvor man fra EF Domstolens side slog fast, at professionel fodbold udgjorde en økonomisk aktivitet på lige fod med andre erhverv. Dette betød, at EF traktatens regler også skulle finde anvendelse inden for professionel fodbold, hvorfor fodboldens og FIFA's autonomi led et alvorligt knæk³⁷. I henhold til indførelsen af RSTP reglerne om kontraktuel stabilitet, spillede Bosman sagen en afgørende rolle, hvilket beskrives i de følgende afsnit.

3.1.1 Jean-Marc Bosman sagen

Jean-Marc Bosman spillede i en mindre belgisk klub RFC Liège. Ved kontraktudløb i 1990 ønskede Bosman at prøve kræfter med den franske klub US Dunkerque. RFC Liège ville ikke sælge Bosman, og krævede derfor, i overensstemmelse med reglerne på dette tidspunkt, en urimelig høj transfersum for Bosman. Klubberne kunne ikke enes om en passende transfersum og forhandlingerne sluttede. Dette ville Bosman ikke acceptere, da han mente, at transferreglerne var i uoverensstemmelse med EF-traktatens regler om fri bevægelighed. Bosman rejste sagen for en national domstol i Liège. Domstolen anmodede i den forbindelse EF domstolen om at tage stilling til dette, som et præjudicielt spørgsmål³⁸. Der gik fem år fra sagens anlæg, før EF domstolen d. 15. December 1995 afgjorde sagen. EF domstolen kom frem til følgende resultat:

*"...traktatens artikel 48 er til hinder for anvendelse af regler, som er fastsat af et sportsforbund, og hvorefter en professionel fodboldspiller, der er statsborger i en medlemsstat, ved udløbet af den kontrakt, han har indgået med en klub, kun kan ansættes af en klub i en anden medlemsstat, såfremt sidstnævnte klub betaler den tidligere klub en transfersum eller en trænings- eller udviklingsgodtgørelse."*³⁹

EF domstolen anerkendte, at de daværende transferregler var i strid med reglerne om arbejdskraftens frie bevægelighed, eftersom spillerens frie adgang til arbejdsmarkedet i andre medlemslande blev forhindret⁴⁰. Dommen sikrede, at spillere i EU var frie af deres kontraktmæssige forpligtelser ved kontraktudløb, hvorfor det ikke længere var tilladt, at opkræve en transfersum ved kontraktudløb. Dommen udgjorde et stort fremskridt for de professionelle

³⁷ The Jurisprudence of the FIFA Dispute Resolution Chamber (2008), s. 3-8

³⁸ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:61993CJ0415:DA:HTML> (præmisserne)

³⁹ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:61993CJ0415:DA:HTML> (resultatet)

⁴⁰ <http://www.euo.dk/spsv/off/alle/104/?print=1> (folketingets EU-oplysning)

fodboldspillere, men ikke alle var lige begejstrede for afgørelsen. Transfersystemet ændrede sig radikalt med denne dom og FIFA var nødt til at reagere på dette.

3.1.2 FIFA's reaktion på Bosman sagen

FIFA måtte regulere sig ud af problemerne på baggrund af ændringen af transfersystemet og den ustabilitet som dommen medførte. Derfor besluttede FIFA at erstatte det tidligere RSTP regelsæt med en nyere version. I denne proces var et af hovedformålene at sikre kontraktuel stabilitet og undervejs kom FIFA med flere udkast til et nyt regelsæt. EU Kommissionen var ikke tilfreds, og mente at FIFA's regler var uforenelige med de fællesskabsretlige regler, hvorfor de ikke kunne accepteres. På denne baggrund besluttede FIFA sig for at gå i dialog med EU Kommissionen. I 2001 nåede parterne til enighed om et regelsæt, som på den ene side respekterede "the specificity of sport" og på den anden side var i overensstemmelse med EU's regler. Dette regelsæt fik betegnelsen *RSTP 2001*, og indeholdt regler om kontraktuel stabilitet⁴¹. Med reglerne om kontraktuel stabilitet ønskede FIFA at sikre, at når en kontrakt blev indgået, ville den også blive respekteret af parterne i kontraktens løbetid. At FIFA vægtede kontraktuel stabilitet højt i forhandlingerne med EU Kommissionen, følger af et cirkulære af 24. august 2001:

*"Contractual stability is of paramount importance in football, from the perspective of clubs, players, and the public."*⁴²

FIFA's vægt på kontraktuel stabilitet, skinner også igennem i DRC's praksis. I en række afgørelser har DRC henvist direkte til den aftale FIFA indgik med EU Kommissionen i 2001:

*"... the Chamber placed emphasis on the primacy of the principle of the maintenance of contractual stability, which represents the backbone of the agreement between FIFA/UEFA and the European Commission signed in March 2001."*⁴³

RSTP regelsættet trådte i kraft i 2001 og efterfølgende fik reglerne om kontraktuel stabilitet stor betydning. Regelsættet blev senere revideret i 2005, og siden denne revidering har reglerne om kontraktuel stabilitet udgjort sit eget selvstændige kapitel. Regelsættet har efterfølgende kun undergået kosmetiske ændringer i henholdsvis 2009, 2010 og senest i 2012. Derfor gives en kort præsentation af de gældende regler i Art. 13-18 i RSTP.

3.2. Reglerne om kontraktuel stabilitet

Formålet med dette afsnit er at give et overblik over reglerne i Art. 13-18 i RSTP. Reglerne behandles kronologisk og fokus er rettet mod ordlyden. Derudover inddrages FIFA's kommentar til regelsættet, hvor denne indeholder relevante fortolkningsbidrag.

3.2.1 Art. 13 – Art. 18 i RSTP

Art. 13 "Respect of contract"

Art. 13 danner udgangspunktet for kontraktuel stabilitet. Bestemmelsen fastslår, at en kontrakt mellem en professionel fodboldspiller og en klub, kun kan opsiges ("terminated"), når kontrakten er udløbet eller ved gensidig aftale. Derved kan parterne som udgangspunkt stole på de kontrakter, de indgår med hinanden⁴⁴. Art. 13 forudsætter, at begge parter lever op til

⁴¹ The Jurisprudence of the FIFA Dispute Resolution Chamber (2008), s. 5 og 6

⁴² FIFA's Cirkulære nr. 769, august, 2001, s. 10

⁴³ DRC afgørelsen af 6. maj 2010, nr. 510141

⁴⁴ Jf. ordlyden af Art. 13 i RSTP reglerne samt FIFA's kommentar til RSTP, s. 38

deres forpligtelser i henhold til aftalen. Hvor dette ikke er tilfældet kan Art. 14 blive relevant, som en undtagelse til Art. 13.

Art. 14 "Terminating a contract with just cause"

På baggrund af Art. 14 i RSTP reglerne kan klubben og spilleren opsige kontrakten førtidigt, såfremt modpartens handlinger legitimerer dette, og parten derfor har en *just cause*. Hvorvidt der eksisterer en just cause, skal afgøres på baggrund af omstændighederne i den enkelte sag. Ifølge kommentaren til Art. 14, er det væsentligt at understrege, at kortvarige og enkeltstående overtrædelser af kontraktvilkårene ikke i sig selv kan begrunde en just cause. Overtrædelserne skal være ved over en vis periode, eller der skal være tale om en flerhed af overtrædelser, før en part kan opsige kontrakten førtidigt på baggrund af just cause⁴⁵. Såfremt DRC slår fast, at spilleren eller klubben har opsagt kontrakten på baggrund af just cause, vil parten, hverken blive pålagt at skulle betale kompensation, eller i øvrigt blive idømt sportslige sanktioner, i forbindelse med opsigelsen. Som følge heraf får det stor betydning om parten opsiger kontrakten med eller uden just cause. I tilfælde af, at parten har opsagt kontrakten uden just cause, følger konsekvenserne af et sådant uretmæssigt brud af Art. 17.

Art. 15 "Terminating a contract with sporting just cause"

I Art. 15 efterlades spilleren endnu en mulighed for at komme fri af sine kontraktmæssige forpligtelser. Denne mulighed er kun tillagt spilleren, og er betinget af, at spilleren er professionel og etableret. Derudover kræves det, at spilleren har optrådt i færre end 10 % af klubbens officielle kampe. Disse elementer udgør de centrale betingelser for eksistensen af sporting just cause⁴⁶. Det er dog værd at understrege, at selvom betingelserne er opfyldt, har spilleren ikke noget retskrav på at komme fri af kontrakten, eftersom det er op til DRC at foretage en samlet vurdering af sagen. Såfremt kontrakten retmæssigt opsiges på baggrund af sporting just cause, vil spilleren ikke blive idømt sportslige sanktioner, men vil skulle betale kompensation på baggrund af den førtidige opsigelse. I hovedafsnit 4 foretages en nærmere fortolkning af Art. 15, og på baggrund af en analyse af teori og praksis fastlægges retstilstanden på området.

Art. 16 "Restriction on terminating a contract during the season"

Art. 16 fastslår, at en kontrakt ikke ensidigt kan opsiges i løbet af en sæson. Sammenholdt med Art. 13 giver dette kontraktparterne en berettiget grund til at kunne stole på indgåede kontrakter. Bestemmelsen har til formål at sikre begge parter. Klubben sikres ved, at spilleren ikke pludseligt forlader klubben i løbet af sæsonen, og derved skaber en ubalance i truppen. Omvendt sikres spilleren ved, at han ikke afskediges af klubben, midt i sæsonen, hvor det vil være vanskeligt at finde en ny klub⁴⁷. Kontraktuel stabilitet er nøgleordet, og den eneste undtagelse til Art. 16 er Art. 14, hvor begge parter i tilfælde af just cause, kan slippe ud af kontrakten førtidigt i løbet af sæsonen. Art. 14 kan derfor anses som *lex specialis* i forhold til Art. 16⁴⁸.

Art. 17 "Consequences of terminating a contract without just cause"

Konsekvenserne ved at opsige en kontrakt uden just cause følger af Art. 17. Bestemmelsen slår indledende fast, at alle som forårsager et brud skal betale kompensation jf. Art. 17.1. Derudover indeholder bestemmelsen også regler om idømmelse af sportslige sanktioner jf. Art.

⁴⁵ FIFA's kommentar til RSTP reglerne, s. 39, nr. 2

⁴⁶ FIFA's kommentar til RSTP reglerne, s. 41, nr. 1

⁴⁷ FIFA's kommentar til RSTP reglerne, s. 44, nr. 1 og 2

⁴⁸ FIFA's kommentar til RSTP reglerne, s. 44, nr. 3

17.3. Hvad angår kompensationen, vil parterne på forhånd kunne have aftalt, hvad et fremtidigt brud skal koste. Såfremt en sådan aftale ikke er gyldigt indgået, bidrager Art. 17.1 med at fastlægge hvilke elementer og overvejelser, der har betydning for beregningen. Art. 17.2 slår fast, at spilleren og den nye klub, hvori spilleren fortsætter sin karriere, hæfter solidarisk for den fastsatte kompensation. Et element som både har betydning i relation til beregningen af kompensation og idømmelse af sportslige sanktioner, er den beskyttede periode ("the protected period"). Længden af den beskyttede periode afhænger af spillerens alder ved kontraktindgåelse. For spillere, der ikke er fyldt 28 år ved kontraktindgåelsen, udgør den beskyttede periode enten tre sæsoner eller tre år, alt efter hvilken af de to begivenheder, der først indtræder. Er spilleren fyldt 28 år ved kontraktindgåelsen, er længden to hele sæsoner eller to år afhængig af, hvilken situation der først indtræder⁴⁹. Ved en fornyelse af kontrakten eller ved forlængelse af en allerede eksisterende kontrakt, vil en ny beskyttet periode indtræde⁵⁰. Den beskyttede periode er med til at sikre kontraktuel stabilitet og i henhold til de sportslige sanktioner, vil et brud inden for den beskyttede periode betyde, at spilleren får fire måneders karantæne og i grovere tilfælde seks måneder. Er klubben ansvarlig for bruddet inden for den beskyttede periode, vil klubben blive ramt af et forbud mod at registrere nye spillere i de kommende to transferperioder⁵¹. Hvor bruddet sker uden for den beskyttede periode, vil parten ikke blive idømt sportslige sanktioner jf. Art. 17.3.

Art. 17.1 og beregningen af kompensation, samt betydningen af den beskyttede periode, bliver intensivt behandlet i analyseafsnittet i hovedafsnit 5. I afsnittet undersøges praksis hos DRC og CAS med udgangspunkt i Andrew Webster sagen⁵². Andrew Webster opsagde sin kontrakt uden just cause og uden for den beskyttede periode. Til trods for dette brud, skulle Andrew Webster kun betale en beskeden kompensation. Sagen kørte først i DRC regi og siden hos CAS, og begge afgørelser undersøges i hovedafsnit 5. I afsnittet betragtes udviklingen i retspraksis efter Andrew Webster sagen og på baggrund af teori og praksis fastlægges retstilstanden for Art. 17.

Art. 18 "Special provisions relating to contracts between professionals and clubs"

Som overskriften indikerer, indeholder Art. 18 en række specielle regler, som skal overholdes i forbindelse med indgåelsen af kontrakter. Et af de væsentlige forhold fremhæves i Art. 18.2, som påpeger at længden af en kontrakt maksimalt må løbe i fem år, mens spillere under 18 år kun kan tegne en kontrakt på tre år. Grænsen på de tre år er absolut, mens grænsen på de fem år, som gælder for spillere over 18 år, kan fraviges, såfremt nationale regler anerkender dette. FIFA har et ønske om at sikre de unge spilleres udvikling, og derfor varierer kontraktlængdens maksimum på baggrund af spillerens alder⁵³. I Art. 18.3 er der fastsat regler for, hvornår man kan skrive kontrakt med en professionel fodboldspiller. Dette er kun muligt ved kontraktudløb, samt i en periode på seks måneder op til denne dato. Skulle en klub være interesseret i en spiller, som allerede er under kontrakt med en anden klub, skal klubben give den anden klub en skriftlig meddelelse og modtage deres accept, før de med rette kan forhandle med spilleren. I henhold til Art. 18.3 sidste led, vil alle brud på denne bestemmelse resultere i

⁴⁹ Jf. definition nr. 7, s. 5 i RSTP reglerne (2012)

⁵⁰ Jf. Art. 17.3 i RSTP reglerne (2012)

⁵¹ FIFA's kommentar, s. 49, nr. 2 og 3

⁵² DRC afgørelsen af 4. april 2007, nr. 47936

⁵³ FIFA's kommentar til RSTP reglerne, s. 53, nr. 1 og 2

idømmelse af proportionale sanktioner⁵⁴.

3.3 Delkonklusion

Kontraktuel stabilitet har en stor betydning for FIFA, hvilket kommer til udtryk i kap. 4 i RSTP regelsættet. Udviklingen af RSTP regelsættet startede i UEFA regi i 1982. I 1991 adopterede FIFA reglerne fra UEFA, og offentliggjorde i 1994 det første RSTP regelsæt. I 1995 faldt der dom i Bosman sagen, hvilket medførte at FIFA var tvunget til at ændre RSTP reglerne, for at gøre dem forenelige med de fællesskabsretlige regler. FIFA forsøgte først på egen hånd, men gik senere i dialog med EU Kommissionen. I 2001 resulterede dette i en gensidig aftale, som både respekterede *the specificity of sport* og var i overensstemmelse med EU's regler. FIFA vægtede begrebet kontraktuel stabilitet højt i aftalen, og RSTP regelsættet af 2001 indeholdt flere regler, som sikrede kontraktuel stabilitet. Siden revideringen af RSTP regelsættet i 2005, har reglerne om kontraktuel stabilitet udgjort sit eget selvstændige kapitel, som efterfølgende kun har undergået kosmetiske ændringer (2009, 2010 og 2012). I dag indeholder kapitel 4 i RSTP reglerne seks bestemmelser, som omhandler kontraktuel stabilitet. Art. 18 består af en række specielle regler, som skal overholdes i forbindelse med indgåelsen af kontrakter. Art. 13 fastslår at kontrakten først kan opsiges ved kontraktudløb eller ved gensidig aftale, mens Art. 16 i forlængelse af dette understreger, at en kontrakt ikke kan opsiges i løbet af sæsonen. Ifølge Art. 14 fraviges dette udgangspunkt, såfremt parten har en just cause til at opsige kontrakten. Her vil parten førtidigt og midtvejs i sæsonen kunne opsige kontrakten uden økonomiske eller sportslige konsekvenser. Såfremt parten opsiger kontrakten uden just cause følger konsekvenserne af kontraktbruddet i Art. 17 (se hovedafsnit 5). I Art. 15 er spilleren tillagt endnu en mulighed for at komme fri af kontrakten. Dette er tilfældet, såfremt spilleren opfylder betingelserne for anvendelsen af sporting just cause. Art. 15 og emnet sporting just cause er genstand for en nærmere analyse i hovedafsnit 4, som bliver behandlet nedenfor.

4. Sporting Just Cause

I nærværende hovedafsnit vil jeg undersøge emnet sporting just cause. Sporting just cause giver spilleren muligheden for, under visse betingelser, at komme fri af en flerårig kontrakt, med en sportslig begrundelse. Det er væsentligt at bemærke, at denne mulighed udelukkende er tillagt spilleren, i modsætning til Art. 14. I analysen af Art. 15 og emnet sporting just cause, vil der indledningsvis blive fortolket på selve ordlyden af Art. 15 og de betingelserne den opstiller. I fortolkningen af Art. 15 vil FIFA's kommentar til bestemmelsen blive inddraget (afsnit 4.1). Efterfølgende undersøges DRC's praksis på området, for at fastlægge hvordan DRC anvender bestemmelsen, samt hvilke faktorer de tillægger betydning (afsnit 4.2). Den seneste og vigtigste afgørelse hos DRC fra 2007, blev efterfølgende appelleret til CAS, hvorfor der også foretages en analyse af CAS afgørelsen (afsnit 4.3). I den afsluttende delkonklusion fastlægges retstilstanden inden for Art. 15 og sporting just cause, på baggrund af analysen af teori og praksis (afsnit 4.4).

4.1 Fortolkning af Art. 15

Art. 15 i RSTP reglerne har følgende ordlyd:

⁵⁴ FIFA's kommentar til RSTP reglerne, s. 54, nr. 1 og 2

*"An established professional who has, in the course of the season, appeared in fewer than ten per cent of the official matches in which his club has been involved may terminate his contract prematurely on the ground of sporting just cause. Due consideration shall be given to the player's circumstances in the appraisal of such cases. The existence of sporting just cause shall be established on a case-by-case basis. In such a case, sporting sanctions shall not be imposed, though compensation may be payable. A professional may only terminate his contract on this basis in the 15 days following the last official match of the season of the club with which he is registered."*⁵⁵

Ordlyden af Art. 15 opstiller en række betingelser og faktorer, som skal indgå i vurderingen af, hvorvidt sporting just cause kan begrunde en førtidig opsigelse af kontrakten. Ordlyden er imidlertid ikke klar, og for at kunne forstå bestemmelsen, kræves en nærmere fortolkning. I den forbindelse, kan der søges støtte i FIFA's kommentar til bestemmelsen, som indeholder en række væsentlige fortolkningsbidrag. Selvom kommentaren ikke er bindende på lige fod med lovgivningen, har kommentaren en stor betydning for anvendelsen af reglerne⁵⁶.

FIFA påpeger indledningsvis i kommentaren til Art. 15, at der gælder to obligatoriske betingelser ("mandatory conditions"), som skal være opfyldt, før en spiller kan påberåbe sig sporting just cause. Der skal først og fremmest være tale om en etableret spiller og dernæst skal spilleren have optrådt i færre end 10 % af klubbens officielle kampe⁵⁷. Disse betingelser undersøges nærmere i afsnit 4.1.1 og 4.1.2. Dernæst knyttes i afsnit 4.1.3 nogle kommentarer til spillerens specifikke forhold, som også skal tillægges betydning i DRC's vurdering i henhold til Art. 15. Til slut gives nogle afsluttende kommentarer til Art. 15 i afsnit 4.1.4.

4.1.1 Etableret spiller

Der findes ingen entydig definition i RSTP regelsættet, som fastslår, hvornår man er en etableret spiller. FIFA's kommentar er heller ikke klar og præcis, men det fremhæves, at man skal fokusere på anvendelsesområdet for Art. 15 ("the scope of this provision"), for at kunne forstå, hvad det indebærer, at være en etableret spiller. Det centrale i denne sammenhæng er ifølge FIFA's kommentar:

*"... the fact that a player with a certain level of footballing skill does not have sufficient opportunities in a club and therefore wishes to leave in order to join a club where he has the opportunity to play on a regular basis."*⁵⁸

I forlængelse af dette opstiller kommentaren to krav i forhold til at være etableret. Først og fremmest kræves det, at spilleren skal have afsluttet og fuldendt sin træningsperiode. Dette element er ikke yderligere defineret, hvorfor det vil være op til DRC og CAS at afgøre, om dette er tilfældet i den konkrete sag. Derudover kræves følgende i forhold til spillerens niveau:

*"... his level of footballing skill is at least equal to or even superior to those of his team-mates who appear regularly."*⁵⁹

⁵⁵ Jf. Art. 15 i Regulations on the Status and Transfer of Players, 2012

⁵⁶ FIFA's Cirkulære, nr. 1075, Jan. 2007

⁵⁷ FIFA's kommentar til RSTP reglerne, s. 41, nr. 1

⁵⁸ FIFA's kommentar til RSTP reglerne, s. 42, nr. 2

⁵⁹ FIFA's kommentar til RSTP reglerne, s. 43, nr. 2

Konsekvensen af dette er, at spillere som ikke besidder et vist niveau sammenlignet med sine holdkammerater, vil være afskåret fra at anvende Art. 15. Før en spiller kan anses for at være etableret i relation til FIFA's kommentar, kræves det, at spilleren besidder det samme niveau eller er bedre end de som regelmæssigt spiller. Dette krav medfører en væsentlig begrænsning af anvendelsesområdet for Art. 15, hvilket er i overensstemmelse med FIFA's ønske om at sikre kontraktuel stabilitet.

Hverken bestemmelsen eller kommentaren giver således nogen udtømmende liste af karakteristika, som kan være med til at definere begrebet etableret spiller⁶⁰. Den senere gennemgang af praksis hos DRC og CAS vil dog bidrage til en større forståelse.

4.1.2 Optrådt i færre end 10 % af kampene

Den næste obligatoriske betingelse ("mandatory condition") for påberåbelsen af sporting just cause er, ifølge Art. 15, at spilleren har optrådt ("appeared") i færre end 10 % af klubbens officielle kampe. Med ordet optrådt forstås, at spilleren er på banen, da det ikke er nok, at spilleren er udtaget til kampen, men blot sidder på bænken⁶¹. Selve ordlyden af Art. 15 i relation til denne betingelse lyder som følger:

"... appeared in fewer than ten per cent of the official matches in which his club has been involved..."

Hvis man foretager en streng ordlydsfortolkning, vil man kunne komme frem til, at det er antallet af kampe, som spilleren har deltaget i, der er afgørende for beregningen. En sådan fortolkning vil dog kunne komme i konflikt med reglens formål. Såfremt antallet af kampe er afgørende, ville klubberne have muligheden for, at sætte spillerne på banen i få minutter mod kampens afslutning, og derved undgå at komme i konflikt med betingelsen i Art. 15. FIFA's kommentar til Art. 15 følger ikke en sådan ordlydsfortolkning, men er i stedet udtryk for en formålsfortolkning. Ifølge FIFA's kommentar skal beregningen foretages på baggrund af antallet af effektive minutter, som spilleren har spillet⁶². Antallet af minutter opgøres dernæst i procent i lyset af klubbens officielle kampe (det samlede antal minutter). Officielle kampe defineres af FIFA, som kampe der spilles som led i organiseret fodbold. Nationale ligakampe samt nationale og internationale turneringskampe skal medregnes, mens venskabskampe og øvrige testkampe ikke skal tillægges nogen betydning i beregningen af 10 % grænsen.⁶³ DRC foretog i DRC afgørelsen af 10. august 2007 en streng ordlydsfortolkning af Art. 15. Afgørelsen blev appelleret, og i appelafgørelsen foretog CAS en formålsfortolkning i overensstemmelse med DRC's kommentar til Art. 15. Dette forhold undersøges nærmere i forbindelse med analysen af praksis hos DRC og CAS.

4.1.3 Spillerens specifikke forhold

I DRC's vurdering af, hvorvidt der er tale om sporting just cause, er det ikke tilstrækkeligt kun at fokusere på opfyldelsen af ovenstående, obligatoriske betingelser. DRC skal som første instans foretage en samlet vurdering, hvor også spillerens specifikke forhold indgår. DRC's vurdering skal i øvrigt foretages "on a case-by-case basis"⁶⁴. FIFA's kommentar fremhæver en

⁶⁰ Jf. Art. 15 og FIFA's kommentar til RSTP reglerne, s. 43, nr. 4

⁶¹ FIFA's kommentar til RSTP reglerne, s. 42, nr. 3

⁶² FIFA's kommentar til RSTP reglerne, s. 42, note 66

⁶³ Jf. FIFA's RSTP regelsæt, s. 5, nr. 5 (definitioner), samt FIFA's kommentar til RSTP reglerne s. 42, note 67

⁶⁴ FIFA's kommentar til RSTP reglerne, s. 43, nr. 4

række forhold af betydning for DRC's vurdering⁶⁵. Først og fremmest skal spillerens position på banen tages i betragtning. Her nævnes reservemålmanden som et eksempel, og at det ikke er i strid med reglerne om sporting just cause, at en sådan spiller sidder på bænken og kun optræder i enkelte kampe i løbet af sæsonen⁶⁶. Dette er en naturlig del af jobbet som reservemålmand. Derudover nævner kommentaren, at man skal se på, hvorvidt spilleren har været skadet eller været ramt af karantæneperioder, som derved har forhindret spilleren i at deltage i kampene. Endvidere skal det også medtages i vurderingen, hvorvidt andre omstændigheder har kunnet retfærdiggøre, at spilleren, ud fra et sportsligt synspunkt, ikke har spillet på mere regelmæssigt plan⁶⁷.

Ifølge FIFA's kommentar udgør spillerens specifikke forhold ikke en selvstændig betingelse for anvendelsen af sporting just cause. Denne udlægning var CAS uenige i, hvilket følger af CAS afgørelsen: *CAS 2007/A/1369 af 6. marts 2008*. Her anser CAS *spillerens specifikke forhold*, som en selvstændig betingelse, der på lige fod med de øvrige, skal være opfyldt før Art. 15 kan finde anvendelse. CAS afgørelsen behandles yderligere i afsnit 4.3. Neden for gives nogle afsluttende kommentarer til indholdet af Art. 15.

4.1.4 Afsluttende kommentarer

Såfremt DRC fastslår, at der ikke eksisterer nogen sporting just cause, får det den betydning, at spilleren uretmæssigt har brudt kontrakten, hvorfor der skal betales compensation, jf. Art. 17. Skulle DRC modsat komme frem til, at opsigelsen med rette er sket på baggrund af sporting just cause, får det den betydning, at spilleren ikke idømmes sportslige sanktioner. Spilleren vil dog stadig skulle betale compensation, medmindre det kan bevises, at klubben ud fra et sportsligt synspunkt har forsømt spilleren ("completely neglected the player")⁶⁸.

Ifølge ordlyden af Art. 15 kan en spiller, som påberåber sig sporting just cause, kun opsiges kontrakten på denne baggrund, inden for en periode på 15 dage fra klubbens sidste officielle kamp i sæsonen. Fristen skal overholdes for at undgå at blive ramt af disciplinære sanktioner. Overholdes fristen ikke vil man stadig kunne komme fri af kontrakten, men jo tættere opsigelsen kommer afslutningen på transferperioden, desto hårdere bliver den disciplinære sanktion. Dette skyldes, at klubben har vanskeligere ved at finde en kvalificeret erstatning i takt med transferperiodens afslutning nærmer sig⁶⁹. Derudover fremhæver kommentaren til Art. 15, at den sene opsigelse også kan resultere i økonomiske konsekvenser for spilleren. Dette er tilfældet, hvor klubben har lidt et økonomisk tab, på baggrund af at kontrakten er opsagt på ukorrekt vis⁷⁰.

På baggrund af analysen og fortolkningen af Art. 15, vurderes det at anvendelsesområdet for Art. 15 er snævert. Det forhold at FIFA har valgt at begrænse anvendelsesområdet for Art. 15, stemmer fint overens med FIFA's ønske om at sikre kontraktuel stabilitet. Man efterlades med det indtryk, at der er tale om en "ventil" i regelsættet, som kun finder anvendelse i grovere tilfælde. Den sparsomme praksis hos henholdsvis DRC og CAS indikerer på samme vis, at anvendelsesområdet er snævert. Nedenfor rettes fokus mod DRC's retspraksis på området.

⁶⁵ FIFA's kommentar til RSTP reglerne, s. 43 nr. 4 (sidste del)

⁶⁶ FIFA's kommentar til RSTP reglerne, s. 43, note 70 samt *CAS 2007/A/1369 af 6. marts 2008*

⁶⁷ FIFA's kommentar til RSTP reglerne, s. 43, nr. 4

⁶⁸ FIFA's kommentar til RSTP reglerne s. 43, nr. 5

⁶⁹ FIFA's kommentar til RSTP reglerne s. 43, nr. 6 og note 72.

⁷⁰ FIFA's kommentar til RSTP reglerne s. 43, nr. 6

4.2 Retspraksis hos Dispute Resolution Chamber

Det bemærkes i FIFA's kommentar til Art. 15, at der endnu ikke er nogen retspraksis på området⁷¹. Denne kommentar er offentliggjort i december 2006 på FIFA's hjemmeside⁷² og omtales i et FIFA cirkulære af 18. januar 2007. Ifølge cirkulæret ville man fra FIFA's side bestræbe sig på løbende at opdatere kommentarerne:

*"FIFA plans to update this commentary regularly, in particular with regard to changes in jurisprudence or decisions taken in leading cases for a specific topic of the regulations."*⁷³

En sådan opdatering har ikke fundet sted inden for området *sporting just cause*. Art. 15 har i DRC afgørelsen d. 10. august 2007 haft en central rolle, hvorfor det er misvisende, når FIFA's kommentar nævner at der ikke er nogen retspraksis på området.

Sporting just cause har yderligere været nævnt i forbindelse med to øvrige afgørelser i DRC regi fra henholdsvis 2005 og 2006. Sporting just cause udgjorde ikke selve sagens kerne i disse sager, men er alligevel inddraget i analysen, eftersom DRC udtaler sig om emnet sporting just cause. Disse tre afgørelser af interesse for emnet vil blive behandlet i kronologisk rækkefølge og i hver af de tre afgørelser fremhæves det væsentlige for emnet sporting just cause. Den sidste og mest centrale afgørelse fra 2007 blev senere appelleret til CAS, hvorfor denne appelafgørelse hos CAS behandles efterfølgende i afsnit 4.3.

4.2.1 DRC afgørelse af 1. juni 2005

I DRC afgørelsen af 1. juni 2005⁷⁴ omtalte DRC for første gang emnet sporting just cause. Sagen omhandlede en spiller og en tysk klub, som indgik en kontrakt d. 2. februar 2004 med kontraktudløb d. 30. juni 2005. De indgik ved samme lejlighed en særlig tillægsaftale, som berettigede spilleren til, at kunne opsige kontrakten allerede efter klubbens sidste kamp i sæsonen 2004⁷⁵. Spilleren benyttede sig af denne mulighed for at komme fri af kontrakten, og påpegede til støtte for opsigelsen en række omstændigheder, som kunne begrunde den førtidige opsigelse. Først og fremmest påpegede spilleren, at siden den nye træner var blevet ansat, havde han ikke spillet på klubbens førstehold. Spilleren vurderede sig selv som en af klubbens nøglespillere og besad en professionel attitude, som kunne bekræftes af holdets anfører. Derudover var han i en fantastisk fysisk form, hvilket den fysiske træner bekræftede. Endvidere anførte spilleren, at han kun havde sagt ja til at spille i klubben, for at sikre sig spilletid og gøre sig interessant for det portugisiske forbund og landshold⁷⁶. Klubben bestred samtlige påstande, og påpegede at han ikke levede op til kravene i Bundesligaen⁷⁷. Spilleren kom ud af sine kontraktmæssige forpligtelser allerede på baggrund af den særlige tillægsaftale, hvorfor DRC ikke var tvunget til at gå ind i overvejelserne af sporting just cause. DRC anførte følgende:

*"Therefore, the Chamber was of the opinion that it did not have to consider a contractual termination for sporting just cause ..."*⁷⁸

⁷¹ FIFA's kommentar til RSTP reglerne s. 43, note 68

⁷² The Jurisprudence of the FIFA Dispute Resolution Chamber (2008), s. 9

⁷³ FIFA's cirkulære af 18. januar 2007, nr. 1075

⁷⁴ DRC afgørelsen af 1 juni. 2005, nr. 65850

⁷⁵ Præmis 2, s. 2 i DRC afgørelsen

⁷⁶ Præmis 5, s. 2 i DRC afgørelsen

⁷⁷ Præmis 6, s. 2 i DRC afgørelsen

⁷⁸ Præmis 19, s. 6 i DRC afgørelsen

Det forhold at DRC på eget initiativ fremhævede dette, kunne indikere, at en diskussion af sporting just cause havde været interessant i lyset af sagens faktiske omstændigheder. Hvorvidt opsigelsen kunne være begrundet i sporting just cause eller ej, giver afgørelsen ikke svar på, om end en analyse foretaget af DRC havde været interessant. Udover at DRC på eget initiativ nævnte sporting just cause, anførte de også følgende af interesse:

*"With regard to the player's position, the chamber stated that the fact that a player signs an employment contract with a club does not content automatically the entitlement to play."*⁷⁹

Dette betyder, at så længe klubben opfylder sine kontraktuelle forpligtelser, må spilleren acceptere ikke at blive udtaget til kampene. Man har altså ikke krav på spilletid. Det vil sige, at i en situation hvor klubben opfylder sine kontraktuelle forpligtelser, vil sporting just cause være spillerens eneste retmæssige mulighed for at komme fri af kontrakten. Spilleren skal dog opfylde en række betingelser, før Art. 15 kan finde anvendelse.

4.2.2 DRC afgørelse af 23. marts 2006

DRC afgørelsen af 23. marts 2006⁸⁰ omhandlede en spiller, som var omfattet af en flerårig kontrakt med sin klub. Den oprindelige klub lejede spilleren ud, men da denne lejeaftale ophørte efter en gensidig aftale parterne imellem, ønskede spilleren at blive lejet ud til en ny klub. Dette enedes parterne om, men spilleren kunne ikke blive registreret hos den nye klub, hvorfor han ikke kunne spille for klubben. Spilleren mente, at klubben var ansvarlig for denne manglende registrering, og påstod derfor, at han ifølge sporting just cause, var fri af sin oprindelige kontrakt med klubben.⁸¹ Klubben påpegede over for DRC at spilleren havde deltaget i 15 af 34 officielle kampe, hvorfor Art. 15 ikke kunne finde anvendelse, ligesom de mente, at spilleren stadig var bundet af den oprindelige kontakt⁸². DRC gik ikke nærmere ind i en diskussion af 10 % satsen i relation til Art. 15, men understregede blot, at spilleren påberåbte sig sporting just cause midtvejs i sæsonen, hvilket var i strid med Art. 15:

*"For the sake of good order, the members recalled that an established professional may only terminate an employment contract for sporting just cause at the end of the season, more precisely, within 15 days following the last official match..."*⁸³

Det forhold at man kun kan anvende reglen om sporting just cause ved udløbet af sæsonen, stemmer overens med Art. 16, som anfører, at en kontrakt ikke ensidigt kan opsiges i løbet af sæsonen. Afgørelsen indeholder ikke mere af interesse for emnet sporting just cause, hvorfor fokus nu rettes mod den centrale DRC afgørelse af 10. august 2007.

4.2.3 DRC afgørelse af 10. august 2007

Den seneste og eneste DRC afgørelse, hvor sporting just cause har udgjort sagens kerne er DRC's afgørelse af 10. august 2007⁸⁴. Sagen omhandlede spilleren *Omonigho Temile* fra Nigeria, som indgik en kontrakt med klubben *FC Krylia Sovetov Samara* fra Rusland. DRC's afgørelse er anonym, men navnene er hentet fra appelafgørelsen hos CAS. I behandlingen af sagen anvendes betegnelserne "spilleren" og "klubben".

⁷⁹ Præmis 17, s. 6 i DRC afgørelsen

⁸⁰ DRC afgørelsen af 23. marts 2006, nr. 631290

⁸¹ Præmis 22, s. 6 i DRC afgørelsen

⁸² Præmis 9, s. 3 i DRC afgørelsen

⁸³ Præmis 25 og 26, s. 11

⁸⁴ DRC afgørelsen af 10. august 2007, nr. 871322

Spilleren og klubben indgik en kontrakt, som skulle løbe fra august 2004 frem til december 2008. Den 30. november 2006, blot fire dage efter den sidste kamp i sæsonen, ønskede spilleren at opsige sin kontrakt i henhold til reglen om sporting just cause. Spilleren påpegede i den forbindelse, at han havde deltaget i færre end 10 % af klubbens officielle kampe. Klubben bestred dette og rettede d. 16. februar 2007 et modkrav ("counterclaim") mod spilleren. Klubben påpegede, at spilleren ikke havde nogen just cause til at opsige kontrakten, og at spilleren derfor skulle vende tilbage til truppen og udføre sine kontraktmæssige forpligtelser. Subsidiært ønskede klubben, at spilleren skulle betale kompensation for det uretmæssige kontraktbrud, og tillige idømmes relevante sanktioner i henhold til Art. 17, idet bruddet skete inden for den beskyttede periode⁸⁵. Spilleren ændrede efterfølgende sin påstand d. 12. april 2007, og gjorde primært gældende, at klubben, på baggrund af ubetalte lønninger, havde brudt kontrakten uden just cause, jf. Art. 14. Subsidiært gjorde spilleren gældende, at DRC skulle erklære kontrakten for ophævet på baggrund af sporting just cause⁸⁶. Sagen kom derfor indledningsvis til at dreje sig om, hvorvidt spilleren havde en just cause til at opsige kontrakten eller ej, og hvorvidt lønnen var udbetalt. Dette har ikke interesse for Art. 15 og sporting just cause, hvorfor jeg fokuserer på DRC's overvejelser i anledning af spillerens subsidiære påstand angående sporting just cause. DRC konkluderede i præmis 18, s. 8, at spilleren ikke kunne opsige kontrakten på baggrund af just cause, jf. Art. 14. Efter at have slået dette fast, fortsatte DRC undersøgelsen af, hvorvidt sporting just cause kunne begrunde en førtidig opsigelse af kontrakten. Spilleren anførte, at han opfyldte betingelserne for anvendelsen af sporting just cause, jf. Art. 15, hvilket klubben var uenige i⁸⁷.

Omdrejningspunktet for DRC's afgørelse var, hvorvidt grænsen på de 10 % var overskredet eller ej. Spilleren påstod i den forbindelse, at han kun havde deltaget i fire af i alt 34 kampe og mere præcist 198 minutter af i alt 3090 mulige⁸⁸. Klubben var uenige og i tråd med forbundets informationer, var de af den opfattelse, at spilleren havde deltaget i fem af 34 kampe og i alt 245 minutter. Forskellen lå ifølge spilleren i, at klubben ligesom forbundet havde medregnet en reserveholdskamp⁸⁹.

I præmisserne påpegede DRC, at afgørelsen af hvorvidt sporting just cause var til stede eller ej, krævede stor præcision og grundighed. De understregede samtidig, at en bemyndigelse ("*authorizing*") af spilleren til at opsige en kontrakt førtidigt, skal afgøres på højeste niveau og under klare og objektive betingelser⁹⁰. I forlængelse af dette konstaterede DRC:

*"... it is the first time it had to address the question whether a professional has terminated the relevant employment contract prematurely on the grounds of sporting just cause in the sense of Art. 15 of the Regulations, and thus, no jurisprudence has been established so far."*⁹¹

Efter at have understreget vigtigheden af deres afgørelse, foretog DRC en fortolkning af betingelsen angående grænsen på de 10 %, jf. Art. 15. DRC lagde vægt på ordlyden og anlagde en streng ordlydsfortolkning, hvorfor de kom frem til, at antallet af kampe som spilleren havde

⁸⁵ Præmisserne 5 og 6 samt 8 og 9, s. 2 ff.

⁸⁶ Præmis 11, s. 3 samt præmis 21, s. 5

⁸⁷ Præmisserne 21-24 s. 5

⁸⁸ Præmis 22, s. 5

⁸⁹ Præmis 22, s. 5

⁹⁰ Præmis 20, s. 8

⁹¹ Præmis 21, s. 8 og 9

deltaget i, var det centrale for beregningen. De lagde klubbens og forbundets oplysninger til grund, og på denne baggrund slog de fast, at spilleren havde deltaget i fem af 34 kampe, hvilket oversteg grænsen på de 10 %. På denne baggrund, besluttede DRC enstemmigt, at spilleren ikke kunne opsige kontrakten på baggrund af sporting just cause⁹². I overensstemmelse med reglerne om kontraktuel stabilitet, havde spilleren derfor opsagt kontrakten med klubben uden just cause eller sporting just cause, inden for den beskyttede periode, og blev derfor pålagt at betale kompensation, ligesom spilleren blev idømt fire måneders karantæne.

Det forhold at DRC foretager en streng ordlydsfortolkning af Art. 15, i stedet for at fokusere på formålet med bestemmelsen, er bemærkelsesværdigt. Ved en sådan fortolkning af Art. 15 vil formålet med reglen kunne forspildes, ved at klubberne sætter spillerne på banen mod kampenes afslutning, for at sikre at de ikke kommer i konflikt med Art. 15. Det er interessant, at DRC tilsyneladende ikke fulgte fortolkningsbidragene i FIFA's kommentar til Art. 15, et forhold som CAS også omtaler i deres behandling af sagen, se afsnit 4.3.2.

DRC afgørelsen blev, som tidligere nævnt, appelleret til CAS, som på flere områder foretog en mere tilbundsående behandling af sagen og de enkelte betingelser for anvendelsen af sporting just cause. Afgørelsen "CAS 2007/A/1369 af 6 marts 2008" er den eneste afgørelse vedrørende sporting just cause i CAS regi.

4.3 CAS 2007/A/1369 af 6. marts 2008

CAS var i sagen repræsenteret ved "Sole Arbitrator" Mr. Rui Botica Santos. I behandlingen af appelafgørelsen anvendes betegnelsen "CAS" og ikke "Sole Arbitrator", når der henvises til sagen.

Spilleren (Omonigho Temile) var utilfreds med udfaldet af DRC afgørelsen, og appellerede afgørelsen til CAS d. 31. august 2007. CAS skulle tage stilling, hvorvidt sporting just cause kunne retfærdiggøre spillerens opsigelse af kontrakten, og hvorvidt den pågældende opsigelse var udført korrekt i henhold til lovgivningen. I besvarelsen af disse spørgsmål, opstillede CAS følgende fire betingelser, som skulle være opfyldt, før en spiller med rette kunne opsige sin kontrakt på baggrund af sporting just cause⁹³.

- *At spilleren er professionel og etableret, jf. afsnit 4.3.1*
- *At spilleren havde optrådt i mindre end 10 % af de officielle kampe, jf. afsnit 4.3.2*
- *Spillerens forhold, jf. afsnit 4.3.3*
- *At spilleren opsiger kontrakten indenfor 15 dages fristen, jf. afsnit 4.3.4*

I analysen af sagen følges denne struktur i gennemgangen af de individuelle betingelser. Betingelserne er tidligere behandlet i lyset af ordlyden, FIFA's kommentar og DRC's retspraksis, hvorfor der kun fremhæves områder, hvor CAS bidrager med noget nyt og centralt. Afslutningsvis vil det være muligt at fastlægge den gældende retstilstand inden for emnet sporting just cause i delkonklusionen (afsnit 4.4).

⁹² Præmisserne 22-25, s. 9

⁹³ Præmis 123, s. 44 i CAS afgørelsen

4.3.1 Etableret og professionel

CAS var af den opfattelse, at man med begrebet "*established professional*" ikke alene skulle fokusere på spillerens alder, men også det sportslige niveau som spilleren havde leveret igennem sin karriere. I afgørelsen af, hvorvidt spilleren var etableret, henviste CAS til Art. 1, bilag 4, i RSTP reglerne. Reglen omhandler træningskompensation og fastsætter følgende:

*"... shall be payable, as a general rule, up to the age of 23 for training incurred up to the age of 21."*⁹⁴ (CAS' fremhævninger)

Selvom området for træningskompensation ikke har nogen direkte relation til sporting just cause, anførte CAS, at reglen indikerede, hvornår en spillers træningsperiode var afsluttet. CAS fortolkede reglen således, at der gjaldt en præsumtion for, at spillernes træningsperiode var afsluttet, når spilleren fyldte 21 år⁹⁵. Efter at have slået dette fast, betragtede CAS spillerens karriere, fra han ankom til Europa som 17-årig, til han som 22-årig ophævede sin kontrakt med klubben. På baggrund af karrieren og spillerens alder, var CAS af den opfattelse, at spilleren allerede d. 27. november 2006 var etableret og derfor opfyldte den første af de fire betingelser, som ifølge CAS var opstillet i Art. 15⁹⁶.

4.3.2 Optrådt i færre end 10 % af de officielle kampe

CAS bemærkede indledningsvis, i præmis 136, at juridiske teoretikere ikke er enige om fortolkningen af ordlyden af Art. 15. CAS anførte, at mens FIFA's kommentar var udtryk for en formålsfortolkning, havde DRC i deres afgørelse lagt vægt på en ordlydsfortolkning⁹⁷. Det er interessant at DRC ikke fulgte FIFA's kommentar til Art. 15 i deres afgørelse af sagen, men i stedet foretog en ordlydsfortolkning. Selvom kommentaren ikke er bindende, er den stadig af stor betydning, hvilket tidligere blev slået fast. CAS anførte i tråd med FIFA's kommentar, at man skulle vægte formålet med bestemmelsen, som ifølge CAS var følgende:

*"... to permit a player to terminate his employment contract unilaterally if he is in a situation in which he is prevented from exercising his professional activity with a reasonable frequency and is, as such, prevented for progressing professionally."*⁹⁸

I forlængelse af dette understregede CAS vigtigheden af, at spilleren er i kamp regelmæssigt, for at udvikle og bevare sine fysiske og tekniske færdigheder og deraf værdi på transfermarkedet⁹⁹.

På baggrund af overvejelserne, kom CAS frem til, at en streng ordlydsfortolkning kunne forhindre FIFA's formål med bestemmelsen. CAS bemærkede i den forbindelse, at klubben blot kunne sætte spilleren på banen i 10 % af kampene, men kun i få minutter mod kampenes afslutning, og derved undgå at komme i konflikt med Art. 15. I overensstemmelse med FIFA's kommentar til Art. 15 fastslog CAS, at det afgørende for beregningen var antallet af spillede minutter og ikke antallet af kampe. Inden CAS gik nærmere ind i de omfattende beregninger,

⁹⁴ Præmis 132, s. 44 og 45 i CAS afgørelsen

⁹⁵ Præmis 132, s. 45 i CAS afgørelsen

⁹⁶ Præmis 135, s. 45 i CAS afgørelsen

⁹⁷ Præmisserne 136-139, s. 45 og 46 i CAS afgørelsen

⁹⁸ Præmis 142, s. 46 i CAS afgørelsen

⁹⁹ Præmisserne 143-144, s. 46 i CAS afgørelsen

knyttede de først nogle bemærkninger til selve beregningsgrundlaget¹⁰⁰. I modsætning til DRC, fastslog CAS indledningsvis, at kampe spillet for reserveholdet, ikke skulle medtages i beregningen¹⁰¹. CAS mente i øvrigt, at man skulle se bort fra følgende kampe:

*"Matches in which a player cannot play because he has been disqualified for unsporting behaviour, which has also been punished by the club internally; and matches in which a player was not eligible to play because of illness or injury, which was not a direct or indirect consequence of his professional activity as a football player."*¹⁰²

På baggrund af disse overvejelser og en række beregninger konkluderede CAS, at selvom spilleren havde deltaget i 14,28 % af de kampe, hvor han havde haft mulighed for at spille (4 ud af 28 kampe), havde spilleren kun optrådt i 7,76 % af de minutter, hvor spilleren potentielt kunne have taget del i spillet (198 ud af 2.550 min). Ifølge CAS opfyldte spilleren således også den anden betingelse for anvendelsen af sporting just cause¹⁰³.

4.3.3 Spillerens forhold

CAS indledte afsnittet med nogle generelle bemærkninger og påpegede blandt andet, at man i forbindelse med denne betingelse, skulle inddrage spillerens egne forhåbninger og personlige forhold i vurderingen. Ifølge CAS varierede disse fra spiller til spiller, ikke kun på baggrund af spillerens alder og karriereønsker, men også i forhold til, hvilken position spilleren indtog på banen¹⁰⁴. I forbindelse med dette anførte CAS, at den 22 årige markspiller, havde ambitioner om mere spilletid, og ikke accepterede kun at tage del i kampene engang imellem. I forlængelse af dette påpegede CAS i overensstemmelse med DRC, at spillerens ret til en effektiv ansættelse, og deraf krav på spilletid, ikke kunne begrænse klubbens og trænerens frihed til at afgøre, hvem de ønskede at anvende på banen, for at skabe de bedst mulige resultater¹⁰⁵.

CAS understregede efterfølgende, at en spiller som udmærker sig i én klub, ikke nødvendigvis er god i en anden klub, da også forhold som integration, motivation og lignende har en stor indvirkning på spillerens niveau. CAS bemærkede, at sådanne forhold kunne være med til at retfærdiggøre, at man ikke benyttede en bestemt spiller frem for en anden¹⁰⁶. I præmis 167 anførte CAS et centralt forhold. CAS påpegede, at spilleren ikke på noget tidspunkt i løbet af sæsonen havde gjort klubben opmærksom på sin utilfredshed med den manglende spilletid. Dette havde for CAS en helt afgørende betydning:

*"Silence can communicate a sense of resignation, acceptance or even accommodation to the situation and give the impression he lacked motivation."*¹⁰⁷

Spilleren skulle i løbet af sæsonen have gjort klubben opmærksom på sin utilfredshed med den manglende spilletid. Spillerens passive adfærd var ifølge CAS udtryk for spillerens stiltiende accept. CAS understregede, at det ikke var muligt at forholde sig passivt igennem en hel

¹⁰⁰ Præmisserne 145-147, s. 46 i CAS afgørelsen

¹⁰¹ Præmis 149, s. 47 i CAS afgørelsen

¹⁰² Præmis 150, s. 47 i CAS afgørelsen

¹⁰³ Præmisserne 151-160, s. 47 og 48 i CAS afgørelsen

¹⁰⁴ Præmis 164, s. 48 i CAS afgørelsen

¹⁰⁵ Præmisserne 166 og 168, s. 48 og 49 i CAS afgørelsen

¹⁰⁶ Præmis 171, s. 49 i CAS afgørelsen

¹⁰⁷ Præmis 172, s. 49 i CAS afgørelsen

sæson, for ved sæsonafslutning at bringe reglen om sporting just cause i anvendelse¹⁰⁸. CAS konkluderede afslutningsvis, at spillerens forhold kunne have retfærdiggjort spillerens ønske om at forlade klubben, men kun såfremt spilleren havde udtrykt sin utilfredshed i løbet af sæsonen. Dette skete aldrig, og på baggrund heraf konkluderede CAS, at betingelsen om spillerens forhold, jf. Art. 15, ikke var opfyldt¹⁰⁹. Det er interessant at bemærke, at CAS, modsat DRC og FIFA, var af den opfattelse, at spillerens forhold skulle betragtes som en selvstændig betingelse, som skulle være opfyldt, før Art. 15 kunne finde anvendelse.

4.3.4 Opsigelse af kontrakten inden for 15 dage

CAS bemærkede i præmisserne, at spilleren via fax havde meddelt henholdsvis det nationale forbund samt FIFA om sin ophævelse af kontrakten d. 27. november 2007. CAS påpegede, at selvom klubben havde hørt om ophævelsen via forbundet, var meddelelsen kun sendt til forbundet samt FIFA og det kunne ikke bevises, at den var tilsendt klubben direkte¹¹⁰. På baggrund af vigtigheden af en sådan meddelelse, skulle den ifølge CAS have været tilsendt klubben direkte. Endvidere mente CAS ikke, at meddelelsen var tilstrækkelig præcis i sit budskab, eftersom det ikke klart fremgik hvad spilleren krævede¹¹¹. Meddelelsen skulle have været klubben i hænde senest d. 12. december 2008, eftersom sæsonen sluttede den 26. november. I henhold til ovenstående fik spilleren aldrig retmæssigt opsagt sin kontrakt med klubben. 15 dages fristen blev således ikke overholdt i henhold til Art. 15, hvorfor heller ikke denne betingelse ifølge CAS var opfyldt¹¹².

På baggrund af behandlingen af de fire betingelser, konkluderede CAS i præmis 187, at spilleren ikke kunne opsig kontrakten i henhold til Art. 15. CAS anså de fire betingelser som kumulative, og da to af dem ikke var opfyldt, fastholdt CAS DRC's afgørelse i sagen. CAS nedsatte dog spillerens kompensation, men fastholdt kravet om fire måneders karantæne.

Om end udfaldet af DRC's og CAS' afgørelse i sagen var ens, så foretog CAS i sin afgørelse en mere tilbundsående undersøgelse og behandling af betingelserne i Art. 15. CAS afgørelsen har derfor stor betydning inden for området sporting just cause, ligesom afgørelsen kan være med til at lette forståelsen og anvendelsen af Art. 15. På baggrund af ovenstående analyse foretages nedenfor en opsamlende delkonklusion, hvor retstilstanden indenfor sporting just cause vil blive fastlagt.

4.4 Delkonklusion

Sporting just cause giver spilleren muligheden for, under visse betingelser, at komme fri af en flerårig kontrakt, med en sportslig begrundelse, jf. Art. 15. Ordlyden af Art. 15 er imidlertid ikke klar, men FIFA's kommentar påpeger indledningsvis, at der gælder to obligatoriske betingelser ("mandatory conditions"), som skal være opfyldt, før sporting just cause finder anvendelse. Først skal spilleren være etableret og dernæst skal spilleren have optrådt i færre end 10 % af klubbens officielle kampe.

Før en spiller er etableret, kræves det i henhold til FIFA's kommentar, at spilleren skal have afsluttet og fuldendt sin træningsperiode og som minimum være på niveau med de holdkammerater som jævnligt spiller. Hvad angår betingelsen om, at spilleren skal have optrådt i færre

¹⁰⁸ Præmisserne 172 og 174, s. 49 i CAS afgørelsen

¹⁰⁹ Præmis 176, s. 50 i CAS afgørelsen

¹¹⁰ Præmisserne 177-179, s. 50 i CAS afgørelsen

¹¹¹ Præmis 183 i CAS afgørelsen

¹¹² Præmisserne 184-185 i CAS afgørelsen

end 10 % af klubbens officielle kampe, er der uenighed om fortolkningen. DRC foretog en ordlydsfortolkning af Art. 15 i DRC afgørelsen fra 2007, hvilket havde den konsekvens, at antallet af kampe var afgørende for beregningen. I appelafgørelsen foretog CAS en formålsfortolkning i overensstemmelse med FIFA's kommentar til Art. 15. Dette medførte, at 10 % grænsen skulle beregnes på baggrund af antallet af minutter, som spilleren havde spillet i kampene. Ifølge CAS ville reglens formål kunne forspildes ved en ordlydsfortolkning, ved at klubben kunne sætte spilleren på banen i 10 % af kampene, men kun i få minutter mod kampenes afslutning og derved undgå at komme i konflikt med Art. 15.

Modsat FIFA og DRC, mente CAS at spillerens forhold skulle betragtes som en selvstændig betingelse, dvs. en tredje betingelse, som skulle være opfyldt, før Art. 15 kunne finde anvendelse. Det centrale for CAS i denne forbindelse var, at en spiller skulle gøre opmærksom på sin utilfredshed med den manglende spilletid, for ikke at risikere at fortabe sin ret til at gøre sporting just cause gældende. Ifølge CAS gælder der også en fjerde betingelse for anvendelsen af sporting just cause. Spilleren skal meddele klubben sin opsigelse direkte og inden for fristen på 15 dage fra sæsonafslutning for at undgå disciplinære sanktioner.

På baggrund af analysen vurderes anvendelsesområdet for sporting just cause at være snævert. På nuværende tidspunkt findes der ingen eksempler i praksis, hvor en spiller er kommet fri af sin kontrakt på baggrund af Art. 15, hvilket er med til at illustrere det snævre anvendelsesområde samt FIFA's vægt på kontraktuel stabilitet. Man efterlades med det indtryk, at der er tale om en "ventil" i regelsættet, som kun finder anvendelse i grovere tilfælde.

5. Art. 17 i RSTP regelsættet

Med resultatet af Jean Marc Bosman sagen, mistede klubberne muligheden for at kræve en transfersum for sine spillere ved kontraktudløb. Det er derfor væsentligt for klubberne at have kontrakt med spillerne, for at undgå at spillerne forlader klubben på en fri transfer. Derved sikrer klubben, at hvis en spiller ønsker at skifte klub, så sker dette ved salg og mod betaling af en passende transfersum. Men selv når klubben har kontrakt med spillerne, kan klubben ikke sikre, at spillerne bliver i klubben. I henhold til reglerne om kontraktuel stabilitet, vil spilleren kunne opsig kontrakten i medfør af just cause jf. Art. 14 i RSTP reglerne. Men spilleren kan også beslutte at bryde sin kontrakt med klubben uden just cause. Som tidligere nævnt følger konsekvenserne af et sådant brud af Art. 17 i RSTP reglerne.

Ifølge ordlyden af Art. 17.1 i RSTP regelsættet, skal den part som bryder aftalen betale kompensation: *"In all cases, the party in breach shall pay compensation"*. Dernæst nævner Art. 17.1, at størrelsen af kompensationen skal fastsættes på baggrund af Art. 17.1, medmindre parterne på forhånd har aftalt størrelsen af en sådan kompensation ("unless otherwise provided for in the contract"). Udover at skulle betale kompensation, vil spilleren i nogle tilfælde blive pålagt sportslige sanktioner på baggrund af bruddet, jf. Art. 17.3. Dette afhænger af hvornår bruddet finder sted, det vil sige om bruddet sker inden for eller uden for den beskyttede periode. Længden af den beskyttede periode afhænger af spillerens alder ved kontraktindgåelsen. Er spilleren under 28 år ved kontraktindgåelse, udgør den beskyttede periode tre sæsoner eller tre år, afhængig af, hvilken af de to perioder, der først udløber. Hvor spilleren er over 28 år ved kontraktindgåelsen, udgør den beskyttede periode kun to sæsoner eller to år. Hvor

bruddet sker uden for den beskyttede periode, vil det være muligt for spilleren at bryde kontrakten med klubben, mod at betale kompensation, men uden at blive idømt sportslige sanktioner. Spilleren skal dog være opmærksom på, at meddelelsen om opsigelse skal gives inden for en frist på 15 dage fra klubbens sidste kamp i sæsonen. Såfremt dette ikke sker, vil spilleren blive pålagt disciplinære sanktioner, jf. Art. 17.3 i RSTP reglerne.

Det er sjældent at kontrakter opsiges uden just cause, jf. Art. 14, hvilket også er hensigten med reglerne om kontraktuel stabilitet. I analysen undersøges spillerens mulighed for at komme fri af kontrakten på baggrund af Art. 17. Fokus er rettet mod kontraktbrud som finder sted uden for den beskyttede periode og hvor der kun skal betales kompensation. Men er der tale om en ret for spilleren til at bryde kontrakten, eller er det noget RSTP reglerne om kontraktuel stabilitet forsøger at modvirke? I analysen af dette område, tages afsæt i Andrew Webster sagen¹¹³. For første gang skulle DRC tage stilling til konsekvenserne af et brud på en kontrakt, som fandt sted uden for den beskyttede periode. Andrew Webster sagen fik stor opmærksomhed verden over, hvilket primært beroede på den lave kompensation som Andrew Webster blev pålagt at betale.

Analyseafsnittet indledes med et kort resume af sagen i afsnit 5.1. Dernæst undersøges henholdsvis DRC's og CAS' afgørelse i sagen, for efterfølgende at give et indblik i Andrew Webster sagens betydning. Efter behandlingen af Andrew Webster sagen analyseres Matuzalem sagen i afsnit 5.2. Afslutningsvis gives en delkonklusion i afsnit 5.3, hvor der sammenfattes på den gældende retstilstand på området for Art. 17, med særligt fokus på de kontraktbrud, som finder sted uden for den beskyttede periode.

5.1 Andrew Webster sagen

Den 31. Marts 2001, kort før sin 19 års fødselsdag, underskrev Andrew Webster en kontrakt med *Hearts*, som skulle løbe frem til d. 30. juni 2005. *Hearts* havde betalt den skotske klub *Arbroath* 75.000 Pund for spilleren. Den 31. juli 2003 fornyede Webster sin kontrakt med *Hearts* for en 4-årig periode, frem til d. 30. juni 2007. Andrew Webster udviklede sig meget under opholdet i klubben og blev en central spiller på holdet, ligesom Webster optrådte på det skotske landshold ved flere lejligheder. *Hearts* ønskede at forlænge kontrakten med Webster endnu engang i april 2005, to år før kontraktens udløb. Parterne nåede ikke til enighed, og Webster takkede flere gange nej til de kontraktudspil *Hearts* kom med. Dette blev startskuddet til et problemfyldt ophold i klubben for Andrew Webster. Det startede med, at Webster ikke blev udtaget til klubbens førsteholdskampe. Ifølge Webster et taktisk træk fra klubbens side, i et forsøg på at få ham til at underskrive kontrakten, hvilket ikke lykkedes. Klubbens ejer Vladimir Romanov var stærkt utilfreds med Websters manglende velvilje til at underskrive kontrakten, og begyndte at omtale Webster negativt i pressen, ligesom han proklamerede, at Webster ville blive sat på transferlisten. Udtalelserne og den manglende spilletid medførte et konfliktfyldt samarbejde med klubben. Webster var vred og søgte vejledning hos den skotske spillerforening, SPFA (Scottish Professional Footballer's Association). Webster blev rådgivet til at opsiges kontrakten i henhold til en aftalt klausul (*Clause 18*) i kontrakten, hvor han med 14 dages varsel kunne opsiges kontrakten, såfremt klubben ikke opfyldte sine kontraktmæssige forpligtelser. Opsigelsen skete d. 4. maj 2006, men eftersom klubben var uenige i opsigelsen, rådgav SPFA Webster til, at opsiges kontrakten uden just cause, men på baggrund af Art. 17 i RSTP reglerne, eftersom bruddet ville finde sted uden for den beskyttede periode. Webster fulgte rådet fra SPFA, ikke mindst for at undgå at sagen skulle trække i langdrag. Den

¹¹³ DRC afgørelsen af 4. April 2007, nr. 47936

7. juli besluttede Webster, at ophævelsen af kontrakten alene skulle finde sted på baggrund af Art. 17. I slutningen af juni måned, modtog Hearts et bud på Andrew Webster på 1,5 mio. pund, et bud som blev afslået, da Webster, ifølge Hearts, havde en højere markedsværdi. Den 9. august 2006 indgik spilleren en kontrakt med engelske *Wigan*, for en periode på tre år, og i den forbindelse fik Hearts ingen kompensation fra hverken Webster eller Wigan. I november 2006 rejste Hearts derfor et krav om kompensation fra henholdsvis Webster og Wigan. Ifølge Hearts hæftede parterne solidarisk for en kompensation på i alt 5.037.311 Pund. Hearts krævede i øvrigt at Webster og Wigan blev pålagt sportslige sanktioner. Webster var uenig i størrelsen af kompensationen og var af den opfattelse, at kompensationen ikke kunne overstige spillerens "*residual value*", det vil sige den løn som spilleren ville have modtaget fra klubben, i den resterende periode af kontrakten. Wigan var enige i disse betragtninger og påpegede i øvrigt, at de ikke anså sig selv som solidarisk hæftende for kompensationen, da de først var kommet ind i billedet efter bruddet med Hearts¹¹⁴. I afsnit 5.1.1 nedenfor fremhæves det relevante i DRC's afgørelse af sagen og efterfølgende behandles CAS' afgørelsen i afsnit 5.1.2.

5.1.1 DRC afgørelse af 4. april 2007¹¹⁵

Den 4. april 2007, afgjorde DRC Webster sagen. DRC kom frem til, at Webster ensidigt havde brudt sin kontrakt med Hearts, og at dette brud var sket uden for den beskyttede periode. DRC undersøgte først, hvorvidt opsigelsen var sket i overensstemmelse med Art. 17.3¹¹⁶. Ifølge bestemmelsen skulle opsigelsesmeddelelsen være givet senest 15 dage efter den sidste officielle kamp i sæsonen, jf. Art. 17.3, for at undgå disciplinære sanktioner. I den forbindelse understregede DRC, at sidste officielle hjemmekamp var ligakampen d. 7. maj, og ikke pokalkampen d. 13. maj, som Webster havde fremført. DRC anførte i denne sammenhæng, at definitionen af en sæson i RSTP regelsættet¹¹⁷ var ganske entydig, og i forlængelse af dette fremhævede DRC følgende:

*"The Season ends with the last Official Match of the relevant national league championship and, therefore, any notice of termination served after fifteen days of the last Official Match of the Season may result in the application of disciplinary measures ..."*¹¹⁸(DRC's fremhævninger)

Meddelelsen skete d. 26. maj hvilket blot var fire dage for sent, som ifølge Webster skulle tillægges betydning. DRC var ikke enige og påpegede følgende:

*"The deciding authority emphasised the relevance of the strict implementation of this rule, and of the consequent adoption of disciplinary measures..."*¹¹⁹

På baggrund af sine overvejelser, idømte DRC Webster to ugers karantæne (*disciplinary measures*) gældende fra sæsonstart, i Websters fremtidige klub. Webster opsagde kontrakten uden just cause, hvorfor DRC efterfølgende rettede fokus mod konsekvenserne af dette brud. DRC anførte, at der i den forbindelse skulle lægges vægt på kontraktuel stabilitet. DRC refererede til den aftale, der blev indgået mellem FIFA/UEFA og EU Kommissionen i marts 2001. DRC påpegede, at reglerne om kontraktuel stabilitet skulle være med til at afholde parterne fra at bryde kontrakten uden just cause. Ifølge DRC var det derfor væsentligt, at de statuerede

¹¹⁴ Afsnittet er skrevet på baggrund af CAS 2007/A/1298,1299,1300, litra D, The origin of the Dispute, s. 5-7

¹¹⁵ DRC afgørelsen af 4. April 2007, nr. 47936

¹¹⁶ Præmis 13, s. 14 i DRC afgørelsen

¹¹⁷ Jf. definition nr. 9, s. 5 i RSTP regelsættet (2012)

¹¹⁸ Præmis 23, s. 15 i DRC afgørelsen

¹¹⁹ Præmis 24, s. 15 i DRC afgørelsen

et klart eksempel, hvad angår kompensationsniveauet. DRC bemærkede, at dette var vigtigt, ikke mindst på grund af den store mediebevågenhed sagen havde¹²⁰.

DRC fastslog, at Art. 17 ikke efterlod parten en ret til at opsige kontrakten uden just cause. DRC understregede, at der var tale om et brud, som i enhver sammenhæng påkrævede betaling af kompensation. DRC konstaterede samtidig, at spilleren ikke skulle idømmes sportslige sanktioner, eftersom bruddet skete uden for den beskyttede periode, jf. Art. 17.3. Inden DRC begyndte beregningen af kompensationen i lyset af Art. 17.1, gav DRC først nogle bemærkninger i relation til Wigan's ansvar. DRC pointerede, at Wigan ikke skulle idømmes sportslige sanktioner for at have været involveret i bruddet på kontrakten, jf. Art. 17.4 (*"for inducing the contractual breach"*). Wigan's ansvar blev jf. Art. 17.2 begrænset til at hæfte solidarisk for den kompensationsbetaling, som Webster ville blive pålagt at betale¹²¹.

DRC rettede nu fokus mod selve beregningen af kompensationen i lyset af Art. 17.1. DRC bemærkede, at kriterierne oplyst i Art. 17.1 ikke var udtømmende, og at vurderingen skulle foretages på case-by-case basis. Ifølge DRC var det op til dem, at estimere det samlede tab, som Hearts var blevet påført, ikke alene på baggrund af kriterierne, men også i lyset af den specifikke viden og erfaring, som de havde tilegnet sig igennem årene¹²². I beregningen rettede DRC først opmærksomheden på følgende kriterium, jf. Art. 17.1 i RSTP reglerne:

*"... the remuneration and other benefits due to the player under the existing contract and under the new contract."*¹²³

I den forbindelse slog de fast, at den resterende løn på den eksisterende kontrakt (*"the residual value"*) beløb sig til 199.976 pund. Dernæst konstaterede DRC at Webster ville modtage 10.000 kr. om ugen plus diverse bonusser hos Wigan. Endvidere havde DRC transferbeløbet på de 75.000 pund for øje, et beløb som ifølge DRC skulle afskrives over kontraktens løbetid, jf. ordlyden af Art. 17.1. DRC påpegede derudover, at det skulle have betydning, at bruddet fandt sted uden for den beskyttede periode og at Webster stadig havde et år tilbage af sin kontrakt. DRC mente i øvrigt, at de fem år Webster havde tilbragt i klubben, skulle tillægges en afgørende betydning i beregningen af kompensationen. DRC gjorde i forlængelse af dette opmærksom på, at Hearts havde spillet en væsentlig rolle i udviklingen af Andrew Webster¹²⁴. På baggrund af ovenstående overvejelser, kom DRC frem til, at man ikke kunne begrænse kompensationen til den resterende løn i henhold til kontrakten (*"the residual value"*) og anførte i den forbindelse følgende:

*"... but would also undermine the principle of maintenance of contractual stability, reducing to a mere formula the legitimate right of the damaged party to receive compensation."*¹²⁵

DRC understregede i den anledning, at Art. 17.3 ikke skulle fortolkes sådan, at man som spiller kunne købe sig fri af sin kontrakt, ved at betale den resterende løn i henhold til kontrakten¹²⁶. Uden yderligere udspecificering konkluderede DRC, at der skulle betales 625.000 pund til Hearts for bruddet på kontrakten, som fandt sted uden for den beskyttede periode. DRC fast-

¹²⁰ Præmisserne 27-29, s. 15 og 16 i DRC afgørelsen

¹²¹ Præmisserne 34-36, s. 16 i DRC afgørelsen

¹²² Præmisserne 37-39, s. 16 i DRC afgørelsen

¹²³ Præmis 40, s. 17 i DRC afgørelsen

¹²⁴ Præmisserne 40-46, s. 16 og 17 i DRC afgørelsen

¹²⁵ Præmis 48, s. 17 i DRC afgørelsen

¹²⁶ Præmis 49, s. 17 i DRC afgørelsen

slog derudover, at Wigan skulle hæfte solidarisk for kompensationen, jf. Art. 17.2, om end de ikke havde haft nogen indflydelse på bruddet¹²⁷. Afgørelsen blev appelleret til CAS af samtlige parter i sagen.

5.1.2 Appelsagen hos CAS

CAS undersøgte først og fremmest, hvorvidt de havde jurisdiktion i sagen. I den forbindelse, nævnte CAS "*Art. R57 of the CAS Code*", som ifølge ordlyden tillagde CAS følgende kompetence som appelinstant i sagen:

*"The Panel shall have full power to review the facts and the law. It may issue a new decision which replaces the decision challenged or annul the decision and refer the case back to the previous instance."*¹²⁸

Alle parterne var enige om, at DRC ikke på tilstrækkelig vis havde forklaret, hvorledes de var kommet frem til kompensationen på 625.000 pund. Som det første undersøgte CAS gyldigheden af DRC's afgørelse, samt hvorvidt DRC havde handlet i strid med FIFA's egne regelsæt. CAS betragtede i den forbindelse Art. 13.4 i det processuelle regelsæt og pointerede, at DRC ikke på tilstrækkelig vis havde givet "*the reasons for its findings*". Som følge heraf blev DRC's afgørelse erklæret ugyldig af CAS. I henhold til *Art. R57 of the CAS Code*, skulle CAS træffe en ny afgørelse i sagen, og på egen hånd fastsætte en passende kompensation, jf. Art. 17.1¹²⁹. Før CAS indledte deres overvejelser i relation til kompensationsniveauet, understregede de i overensstemmelse med DRC vigtigheden af kontraktuel stabilitet. Ifølge CAS skulle Art. 17 ikke opfattes som en regel, der legitimerede ("allows") en førtidig opsigelse af kontrakten uden just cause, men i stedet betragtes som et brud på kontrakten uden for den beskyttede periode¹³⁰.

CAS var meget fokuseret på ordlyden af Art. 17.1 samt hvilke faktorer, der skulle indgå i kompensationsberegningen og refererede i den forbindelse til ordlyden af Art. 17.1:

*"... compensation for breach shall be calculated with due consideration for the law of the country concerned, the specificity of sport and any other objective criteria ..."*¹³¹

Hearts påstod, at CAS skulle anvende skotsk ret som beregningsgrundlag, jf. ordlyden af Art. 17.1. CAS var uenige i dette og understregede, at det alene var op til CAS at afgøre, hvor stor en betydning dette forhold skulle tillægges. Hensigten med ordlyden var ifølge CAS, at de blot skulle tage hensyn til national lovgivning. CAS afviste derfor anvendelsen af de skotske regler af flere årsager. Ifølge CAS var Art. 17.1 mere fodboldspecifik end de skotske regler. De nævnte i den forbindelse at Art. 17 var blevet vedtaget, netop med det formål, at finde særlige løsninger ("solutions") i sådanne kompensationsager. Endvidere understregede CAS, at Art. 17.1 henviste til "*the specificity of sport*", og at det var i fodboldens interesse, at kompensationsberegningen blev baseret på ensartede kriterier, i stedet for anvendelsen af national lovgivning, som ville variere fra land til land¹³². Hvad angår kriteriet "*any other objective criteria*", bemærkede CAS, at de mange eksempler på objektive kriterier, som er oplyst i Art. 17.1, hverken kunne eller skulle anvendes i de samme sager. Hvert kriterium skulle håndtere be-

¹²⁷ Præmisserne 48-50, s. 18 samt 5, s. 19 i DRC afgørelsen

¹²⁸ Præmis 3, s. 14 i CAS afgørelsen

¹²⁹ Præmisserne 29-37, s. 1 og 19 i CAS afgørelsen

¹³⁰ Præmisserne 52 og 53, s. 22 i CAS afgørelsen

¹³¹ Præmis 60, s. 23 i CAS afgørelsen

¹³² Præmisserne 61-65, s. 23 og 24 i CAS afgørelsen

stemte situationer, og for CAS var det logisk, at de hverken kunne eller skulle kombineres i alle typer af sager¹³³. Efter at have knyttet nogle kommentarer til de tre faktorer oplyst i Art. 17.1, fortsatte CAS med selve beregningen af kompensationen. Hearts havde påstået, at man skulle lægge vægt på Andrew Websters markedsværdi, hvilket ifølge dem estimerede sig til 4 mio. pund. Hearts krævede denne sum som *lost profit* og alternativt som *replacement value*. Ifølge CAS kunne det forhold at tillægge markedsværdien af Webster betydning som *lost profit*, hverken retfærdiggøres ud fra en økonomisk, moralsk eller retlig betragtning¹³⁴. En anden årsag til, at CAS ikke ønskede, at man skulle kunne kræve kompensation på baggrund af markedsværdien og *lost profit* var følgende:

*"... allowing lost profits to be claimed in such manner would in effect bring the system partially back to the pre-Bosman days when players' freedom of movement was unduly hindered by transfer fees ..."*¹³⁵

Efter at have slået fast, at Hearts ikke var berettiget til at kræve 4 mio. pund i *lost profit*, undersøgte CAS dernæst betydningen af transferbeløbet på de 75.000 pund, som Hearts havde betalt for Andrew Webster. Heller ikke dette forhold skulle ifølge CAS tillægges betydning. CAS påpegede, at ordlyden af Art. 17.1 fastslog, at sådanne summer skulle afskrives ("amortised") i kontraktens løbetid. Da Webster allerede havde været i klubben i fire år, som den oprindelige kontrakt lød på, kunne Hearts ikke kræve nogen kompensation på denne baggrund, da beløbet var afskrevet til nul¹³⁶.

I henhold til Art. 17.1 mente CAS i øvrigt ikke, at spillerens fremtidige løn var noget hensigtsmæssigt kriterium at tage med i beregningen, eftersom man burde tage udgangspunkt i den kontrakt, der var blevet brudt. Ved at rette fokus på fremtidige lønninger, vil dette i øvrigt kunne få karakter af en straf ("punitive"), hvilket ikke var hensigten med Art. 17¹³⁷. Ifølge CAS var det mere hensigtsmæssigt at tillægge den eksisterende kontrakt betydning, og i relation til kompensationens størrelse bemærkede CAS følgende:

*"... as the player would be entitled in principle to the outstanding remuneration due until expiry of the term of the contract in case of unilateral termination by the club [...] the club should be entitled to receive an equivalent amount in case of termination by the player."*¹³⁸

På baggrund af ovenstående overvejelser fik Hearts ikke medhold i, at kompensationen skulle beregnes på baggrund af forskellen mellem den gamle og den nye kontrakt. CAS valgte alene at fokusere på Websters resterende løn i henhold til kontrakten ("the residual value of the contract"). Dette medførte at kompensationsniveauet blev fastsat til 150.000 pund¹³⁹. På baggrund af en høring forud for sagen havde parterne accepteret, at *the residual value* blev afrundet til 150.000 pund, hvilket følger af præmis 39, s. 19 i CAS afgørelsen.

Afslutningsvis behandlede CAS Wigan's påstand om, at de hverken skulle holdes ansvarlige eller hæfte solidarisk for kompensationen. CAS påpegede i den forbindelse, at ansvaret skulle

¹³³ Præmisserne 69-70, s. 24 og 25 i CAS afgørelsen

¹³⁴ Præmisserne 74-82, s. 25-27 i CAS afgørelsen

¹³⁵ Præmis 81, s. 27 i CAS afgørelsen

¹³⁶ Præmis 83, s. 27 i CAS afgørelsen

¹³⁷ Præmis 85, s. 27 i CAS afgørelsen

¹³⁸ Præmis 86, s. 27 og 28 i CAS afgørelsen

¹³⁹ Præmisserne 86-88, s. 27 og 28 i CAS afgørelsen

betragtes som et objektivt ansvar. CAS forklarede, at FIFA havde valgt denne løsning for at undgå den tunge bevisbyrde og for at sikre en større garanti for betalingen. Selvom Wigan beviseligt ikke havde været involveret i bruddet, kom CAS frem til, at Wigan hæftede solidarisk for kompensationen i overensstemmelse med DRC's afgørelse¹⁴⁰.

5.1.2.1 Egne kommentarer til sagen

CAS kendte DRC's afgørelse ugyldig og foretog selv en fastlæggelse af kompensationsniveauet. I sin afgørelse inddrog CAS samtlige kriterier i Art. 17.1 i deres beregning, og præciserede hvilke faktorer der skulle tillægges betydning. CAS nedsatte kompensationsbetalingen fra 625.000 pund til 150.000 pund, hvilket resulterede i, at sagen blev genstand for megen fortolkning og diskussion. Webster sagens betydning undersøges i afsnit 5.1.3. DRC afgørelsen stod i stærk kontrast til senere Art. 17 afgørelser hos både DRC og CAS. I CAS afgørelsen CAS 2008/A/1519-1520 blev *Matuzalem Francelino da Silva* og *Real Zaragoza* dømt til at betale ca. 12 mio. euro i kompensation til klubben *Shakhtar Donetsk*, for et brud uden for den beskyttede periode. Afgørelsen var forinden behandlet af DRC, som fastsatte kompensationsniveauet til 6,8 mio. euro. Sagen behandles senere i afsnit 5.2, men på nuværende tidspunkt knyttes nogle kommentarer til to forhold af interesse i Andrew Webster sagen.

Webster opsagde sin kontrakt med Hearts i henhold til Art. 17, efter at være blevet rådgivet af den skotske spillerforening SPFA. Webster kunne have opsagt kontrakten i medfør af just cause i henhold til en aftalt klausul i kontrakten (*clause 18*), ligesom han med stor sandsynlighed ville kunne være kommet fri af kontrakten i medfør af sporting just cause, jf. Art. 15. Webster valgte alligevel at opsiges kontrakten på baggrund af Art. 17, i et forsøg på at undgå at sagen skulle trække i langdrag. På baggrund af sagens omstændigheder synes rådgivningen af Andrew Webster ikke at være forsvarlig. Det forhold at Webster slap med en kompensationsbetaling på 150.000 pund, må siges at være et gunstigt resultat for spilleren, sammenlignet med den senere retspraksis hos DRC og CAS. Det har været diskuteret, hvorvidt det faktum, at Webster havde retmæssige muligheder for at komme fri af kontrakten, og at han blev behandlet, som han gjorde i Hearts, har haft en indflydelse på resultatet af afgørelsen. Hverken DRC eller CAS tillagde det direkte betydning i afgørelsen, men alligevel er antydet det, at det har haft en betydning. J. De Dios Crespo Perez er en af dem, der antyder dette, og skriver følgende i bogen *CAS and Football: Landmark Cases: "Without saying so, the CAS took the human element of sport into consideration..."*¹⁴¹ Forfatteren påpegede med dette, at CAS ikke havde haft et ønske om at belønne Hearts for den behandling som Webster fik i klubben. Hvorvidt dette faktisk er tilfældet, findes der ingen svar på. Kompensationens størrelse og sagens faktiske omstændigheder taget i betragtning, er det ikke utænkeligt, at det har haft en betydning, men under alle omstændigheder, har det ikke haft en afgørende betydning for kompensationens størrelse.

Et andet forhold som skal fremhæves er DRC's og CAS' fortolkning af Art. 17.1. I forbindelse med beregningen af kompensationen, følger det af ordlyden, at man blandt andet skal tage hensyn til følgende: "*The remuneration and other benefits due to the player under the existing contract.*" Som CAS tidligere har fastslået, knytter alle kriterierne i Art. 17.1 sig ikke til samme kategori af sager. I Webster sagen er det Webster, der bryder kontrakten, hvorfor der kan stilles spørgsmålstegn ved, om det er korrekt at lægge vægt på Websters resterende løn i kontraktperioden. Kriteriet er formentlig tiltænkt den omvendte situation, det vil sige hvor klub-

¹⁴⁰ Præmisserne 93-98, s. 29

¹⁴¹ CAS and Football: Landmark Cases, s. 76

ben bryder kontrakten med spilleren. I en sådan situation vil det være naturligt at lægge vægt på dette kriterium. Pointen er, at når en spiller forlader klubben, vil klubben allerede være blevet belønnet, forstået på den måde, at klubben ikke længere skal udbetale løn til spilleren. I Webster sagen, hvor både DRC og CAS lægger vægt på *the residual value*, betyder dette, at klubben udover at slippe for at betale fremtidige lønninger, samtidig får en kompensation tilsvarende den løn, som de skulle have udbetalt til spilleren. Dette betyder, at klubben får en form for dobbeltkompensation på baggrund af bruddet. J. De Dios Crespo Perez gør sig i bogen *CAS and Football: Landmark Cases* nogle lignende betragtninger¹⁴².

Resultatet af Andrew Webster sagen medførte, at sagen var genstand for en massiv mediebevågenhed, fortolkning og diskussion. Mens nogle var tilfredse med resultatet og de retsvirkninger, som sagen umiddelbart førte med sig, var andre negative, og af en sådan opfattelse, at det var i strid med hensigten bag kontraktuel stabilitet. I afsnit 5.1.3 undersøges Andrew Webster sagens betydning, og i den forbindelse inddrages et udpluk af de reaktioner, som opstod på baggrund af sagens afgørelse.

5.1.3 Andrew Webster sagens betydning

Andrew Webster sagen blev fra flere sider sammenlignet med Jean Marc Bosman sagen. Enkelte navngav afgørelsen "the new Bosman"¹⁴³ og det blev ligeså anført, at sagen havde samme befriende effekt for spillerne. I et dansk perspektiv var specielt spillerforeningen meget tilfredse med resultatet af CAS afgørelsen, og d. 30. januar 2008, offentliggjorde spillerforeningen en artikel med følgende overskrift: "*Banebrydende dom i Webster sagen*". Artiklen understøtter betydningen af CAS afgørelsen, og spillerforeningen skrev følgende:

*"Konkret betyder FIFA-reglen og dagens dom, at en spiller kan bryde sin kontrakt, imod at han (eller spillerens nye klub) betaler den gamle klub en sum, der svarer til den resterende løn i kontraktperioden med den hidtidige klub."*¹⁴⁴

Artiklen fremhæver efterfølgende, at denne retstilstand kun gælder brud på kontrakter, som finder sted uden for den beskyttede periode. Direktøren for spillerforeningen, Mads Øland hilste ligeledes CAS afgørelsen velkommen, og udtaler følgende i artiklen:

*"Det er positivt for spillerne, at CAS valgte at anlægge et mere rimeligt niveau for, hvad en kompensation skal koste. Både klubber og spillere ved nu, hvad de skal rette sig efter."*¹⁴⁵

Det forhold at spillerforeningen og formanden var godt tilfredse med resultatet af CAS afgørelsen, kan man ikke fortænke dem i, eftersom de repræsenterer spillernes interesser. CAS afgørelsen medførte, at spillere kunne opsige deres kontrakt uden for den beskyttede periode, mod at betale den resterende løn i henhold til kontrakten. I overensstemmelse med dette blev der d. 31. marts 2009 offentliggjort en artikel på spillerforeningens hjemmeside: "*Webster-sagen muliggør hurtigt skifte for den australske målmand Ante Covic*"¹⁴⁶. Artiklen beskriver, hvordan en australsk målmand kunne skifte klub på baggrund af kriterierne i Webster afgørelsen. Ante Covic skiftede i en alder af 33 år fra *Newcastle Jets* i Australien til svenske *Elfsborg*, mod at klubben og spilleren betalte den resterende løn i henhold til kontrakten med

¹⁴² CAS and Football: Landmark Cases, s. 78

¹⁴³ CAS and Football: Landmark Cases, s. 68

¹⁴⁴ <http://www.spillerforeningen.dk/viewnewsitem.jsp?id=651>

¹⁴⁵ <http://www.spillerforeningen.dk/viewnewsitem.jsp?id=651>

¹⁴⁶ <http://www.spillerforeningen.dk/viewnewsitem.jsp?id=801>

Newcastle Jets. Ante Covic brød sin kontrakt uden for den beskyttede periode, og derfor var klubsiftet en mulighed. Artiklen er med til at illustrere, hvilken indflydelse Webster sagen havde på dette tidspunkt.

Ikke alle var enige i udfaldet af Webster afgørelsen, og der blev sat spørgsmålstegn ved resultatet af sagen. Flere mente ikke, at afgørelsen var forenelig med reglerne om kontraktuel stabilitet, og hele hensigten bag den aftale, som FIFA/UEFA indgik med EU Kommissionen i marts 2001. Dette standpunkt blev fremført af FIFA's præsident Sepp Blatter i en artikel på FIFA's officielle hjemmeside i juli 2008:

"Because of this unfortunate decision, the principle of contractual stability, as agreed in 2001 with the European Commission as part of the new transfer regulations and which restored order to the transfer system, has been deemed less important than the short-term interests of the player."¹⁴⁷

CAS afgørelsen blev i dagbladet *Information* omtalt som en bombe under systemet, idet al magten var på spillernes hænder.¹⁴⁸ Det forhold at afgørelsen skulle udgøre en bombe under systemet, og sammenligningen af sagens udfald med Bosman sagen, vurderes at være udtryk for en overfortolkning. Selvom der formentlig var nogle spillere, som anvendte kriterierne i Webster sagen til at komme fri af deres kontrakter, er betydningen af Webster sagen ikke sammenlignelig med Bosman sagen. Som det også blev fremhævet af Anders Bjerregaard (dåværende formand i Brøndby), havde Webster sagen primært betydning for værdien af de længerevarende kontrakter:

"Det tager selvfølgelig lidt af værdien af en 4-5-årig kontrakt, men hvis man ellers har et rimeligt fornuftigt forhold til sine spillere, tror jeg ikke det får den store betydning"¹⁴⁹.

I forlængelse af dette påpegede Anders Bjerregaard, at det i øvrigt er sjældent, at de unge spillere ønsker at indgå kontrakter på mere end tre år, hvorfor CAS afgørelsen vil være uden betydning. Om end betydningen af Webster sagen ikke var lige så stor, som flere parter påpegede, er det stadig interessant at diskutere CAS afgørelsens forenelighed med kontraktuel stabilitet. FIFA var uenige i CAS afgørelsen, hvilket følger af den førnævnte artikel på FIFA's hjemmeside¹⁵⁰. FIFA påpeger i artiklen, at CAS afgørelsen er skadende for fodbolden og en sejr for de spillere og agenter, som leger med tanken om, at opsiges kontrakterne, før de er blevet opfyldt. Det fremhæves endvidere fra FIFA side, at man i fastsættelsen af kompensation, ikke udelukkende kan fokusere på spillerens resterende løn i henhold til kontrakten, og at dette ville være i strid med kontraktuel stabilitet. I forlængelse af dette anførte FIFA følgende:

"Unilateral early termination of an employment contract concluded between a professional and a club without just cause by either party, even if committed after the protected period, still remains an unjustified breach of contract."¹⁵¹

FIFA ønskede, at man skulle slå hårdere ned overfor sådanne uretmæssige kontraktbrud, for derved at sikre kontraktuel stabilitet. Ifølge FIFA var dette en nødvendighed, og i henhold til FIFA's afsluttende kommentar i artiklen, er det tydeligt, at kontraktuel stabilitet vægtes højt:

¹⁴⁷ <http://www.fifa.com/aboutfifa/organisation/news/newsid=682195/index.html>

¹⁴⁸ <http://www.information.dk/132017>

¹⁴⁹ <http://www.bold.dk/nyt/Bjerregaard-Webster-sag-er-ingen-bombe>

¹⁵⁰ <http://www.fifa.com/aboutfifa/organisation/news/newsid=682195/index.html>

¹⁵¹ <http://www.fifa.com/aboutfifa/organisation/news/newsid=682195/index.html>

*"The DRC will now analyse the CAS decision in depth and evaluate its impact on protecting contractual stability. Further, it remains to be seen if CAS's decision will become constant jurisprudence with CAS. Should the protection of contractual stability finally indeed be subverted, FIFA will consider appropriate measures to safeguard the special nature of sport with regard to employment contracts."*¹⁵²

Diskussionen af Webster sagen fortsatte både nationalt og internationalt, men retstilstanden ændrede sig med afgørelsen i Matuzalem sagen. Her blev Matuzalem og Real Zaragoza pålagt en meget høj kompensationsbetaling for et brud uden for den beskyttede periode i henhold til Art. 17. I afsnit 5.2 behandles Matuzalem sagen, hvor der gives et kort resume af sagen. Efterfølgende undersøges DRC's afgørelse i sagen, med fokus på selve beregningen af kompensati- onen, hvorefter CAS afgørelsen analyseres. I delkonklusionen i afsnit 5.3 samles op på den gældende retstilstand, og konsekvenserne af et kontraktbrud uden for den beskyttede perio- de.

5.2 Matuzalem sagen

Mr. Matuzalem Francelino da Silva spillede for den italienske klub *Brescia Calcio Spa*, da han d. 20. juni 2004 blev solgt til Shakhtar Donetsk for 8 mio. euro. Matuzalem indgik en 5-årig kontrakt med Shakhtar Donetsk løbende fra 2004 til 2009. Kontrakten indeholdt en frikøbsklau- sul, som gjorde det muligt for klubber udefra at købe Matuzalem fri af kontrakten, mod at be- tale minimum 25 mio. euro (*clause 3.3*). Den 2. juli 2007, meddelte Matuzalem Shakhtar Do- netsk, at han ønskede at stoppe samarbejdet med øjeblikkelig virkning i henhold til Art. 17 i FIFA's RSTP regler. Matuzalem brød kontrakten med Shakhtar Donetsk blot to uger før star- ten på kvalifikationen til UEFA Champions League. Klubben meddelte Matuzalem, at han sta- dig var under kontrakt, og at han kun kunne komme fri af kontrakten mod at betale 25 mio. euro i henhold til frikøbsklausulen. Klubben meddelte i øvrigt, at Matuzalem skulle deltage i den kommende træningssamling, da han stadig var under kontrakt. Den 19. juli 2007 under- skrev Matuzalem en kontrakt med Real Zaragoza for tre sæsoner, frem til juni 2010. Shakhtar Donetsk meddelte straks Real Zaragoza, at de skulle betale 25 mio. euro i henhold til frikøbs- klausulen. Pengene blev aldrig overført til Shakhtar Donetsk, som derfor bragte sagen for DRC¹⁵³.

5.2.1 DRC afgørelse af 2. november 2007¹⁵⁴

I DRC afgørelsen, har DRC ikke offentliggjort størrelsen af de enkelte beløb, hvorfor disse er fundet i CAS afgørelsen¹⁵⁵.

Den 25. juli 2007 rejste Shakhtar Donetsk sagen for DRC, og krævede 25 mio. euro i kompen- sation, mens spilleren og Real Zaragoza var af den opfattelse, at kompensationen skulle fast- sættes til 3,2 mio. euro¹⁵⁶. DRC slog indledningsvis fast, at Matuzalem skulle betale kompen- sation på baggrund af bruddet, og at Real Zaragoza var solidarisk hæftende for betalingen, jf. Art. 17.2¹⁵⁷. I selve DRC's beregning af kompensationen blev frikøbsklausulen ikke tillagt no- gen betydning, da der var tale om et brud på kontrakten, og ikke en aftale som på forhånd

¹⁵² <http://www.fifa.com/aboutfifa/organisation/news/newsid=682195/index.html>

¹⁵³ CAS 2008/A/1519,1520 Shakhtar Donetsk v/Matuzalem og Real Zaragoza – afsnit 2, s. 3 ff.

¹⁵⁴ DRC afgørelsen af 2. november 2007, nr. 117623

¹⁵⁵ Præmisserne 23-27, s. 10 ff. i CAS 2008/A/1519-1520 Shakhtar Donetsk v/Matuzalem og Real Zaragoza

¹⁵⁶ Præmis 19, s. 5 i DRC afgørelsen

¹⁵⁷ Præmisserne 13 og 14, s. 8 i DRC afgørelsen

fastsatte kompensations størrelse i henhold til Art. 17.1¹⁵⁸. Dernæst påpegede DRC, at spillerens løn under den nye kontrakt var på samme niveau som under den tidligere kontrakt, hvilket betød, at spilleren modtog 100.000 euro om måneden. Da der var to år tilbage af kontrakten, udgjorde den resterende løn i henhold til kontrakten 2,4 mio. euro., som skulle medregnes i kompensationen¹⁵⁹. Derefter lagde DRC vægt på transfersummen på de 8 mio. euro som Shakhtar havde betalt Brescia Calcio Spa i 2004. Beløbet var afskrevet i kontraktens løbetid med 3/5 jf. Art. 17.1, hvorfor der ifølge DRC skulle betales 3,2 mio. euro i kompensation på denne baggrund¹⁶⁰. Endeligt tillagde DRC the *specificity of sport* betydning i præmis 38, s. 12, og lagde vægt på bruddets pludselige karakter. DRC fastsatte beløbet til 1,2 millioner euro og samlet set blev kompensationen fastsat til 6,8 mio. euro (2,4 mio. + 3,2 mio. + 1,2 mio.)¹⁶¹.

Begge parter var utilfredse med resultatet og appellerede sagen til CAS. CAS gjorde mange af de samme overvejelser som DRC, men var mere tilbundsående i deres behandling af sagen, hvorfor fokus er rettet mod CAS afgørelsen. Appellerne CAS 2008/A/1519 og CAS 2008/A/1520 blev af CAS slået sammen til en sag, da de omhandlede det samme retlige spørgsmål og parterne i øvrigt var de samme som hos DRC¹⁶².

5.2.2 Appelsagen hos CAS¹⁶³

DRC afgørelsen af 2. november 2007 blev appelleret til CAS, som i deres behandling af sagen skulle tage stilling til følgende spørgsmål:¹⁶⁴

- A. *Is Shakhtar Donetsk entitled to any compensation?*
- B. *If so, what is the correct calculation of the compensation?*
- C. *Are there any reasons to adjust the compensation granted by the DRC?*
- D. *Is Real Zaragoza jointly and severally liable for the payment of the compensation?*

Behandling af appelafgørelsen følger denne struktur og behandles punkt for punkt nedenfor. Efterfølgende knyttes nogle kommentarer til sagen i afsnit 5.2.2.1

Ad A) *Is Shakhtar Donetsk entitled to any compensation?*

Matuzalem havde brudt sin kontrakt med Shakhtar Donetsk i medfør af Art. 17 i RSTP reglerne uden for den beskyttede periode. Ifølge ordlyden af Art. 17.1, skal der betales kompensation ved et sådant brud: "*In all cases, the party in breach shall pay compensation*"¹⁶⁵. Ifølge CAS var Shakhtar Donetsk på denne baggrund berettiget til kompensation.

Ad B) *If so, what is the correct calculation of the compensation?*

CAS fremhævede indledningsvis at Art. 17.1 i FIFA's RSTP regler indeholdt den relevante metode til beregningen af kompensation. CAS påpegede, at det først og fremmest var afgørende at undersøge, hvorvidt parterne på forhånd havde indgået en aftale om, hvorledes man vil beregne kompensationen for et uretmæssigt kontraktbrud jf. ordlyden af Art. 17.1 "... unless

¹⁵⁸ Præmis 25, s. 10 i DRC afgørelsen

¹⁵⁹ Præmis 32, s. 11 i DRC afgørelsen

¹⁶⁰ Præmis 33, s. 11 i DRC afgørelsen

¹⁶¹ Præmisserne 23-27, s. 10 i CAS afgørelsen

¹⁶² Præmis 56, s. 18 i CAS afgørelsen

¹⁶³ CAS 2008/A/1519,1520 Shakhtar Donetsk v/Matuzalem og Real Zaragoza

¹⁶⁴ Præmis 57, s. 18 i CAS afgørelsen

¹⁶⁵ Præmisserne 58-64, s. 19 og 20 i CAS afgørelsen

otherwise provided for in the contract ...". Såfremt en sådan aftale var indgået, ville man ikke skulle gå videre i beregningen af kompensation i henhold til Art. 17.1. Det var netop dette faktum Shakhtar Donetsk fremførte under sagen, til støtte for deres krav på de 25 mio. euro. Shakhtar Donetsk mente, at en sådan aftale var indgået i form af frikøbsklausulen¹⁶⁶. CAS var uenige i dette og i overensstemmelse med DRC, fastslog de at frikøbsklausulen ikke var genstand for sådan aftale. Ifølge CAS skulle en aftale opfylde følgende:

*"... the parties shall have provided in the contract how compensation for breach or unjustified termination shall be calculated ..."*¹⁶⁷

På baggrund af ovenstående overvejelser, gik CAS ind i beregningen af kompensationen i lyset af de kriterier som var opregnet i Art. 17.1¹⁶⁸.

Ad C) Are there any reasons to adjust the compensation granted by the DRC?

CAS lagde vægt på en række kriterier i henhold til Art. 17.1 i fastlæggelsen af kompensationen¹⁶⁹. CAS undersøgte først værdien af spillerens resterende kontrakt med Shakhtar Donetsk. Denne blev fastsat til 2,4 mio. euro i overensstemmelse med DRC's afgørelse. Men ifølge CAS afspejlede dette kun værdien af den eksisterende kontrakt. Ved at inddrage den nye kontrakt, fik man ifølge CAS et større indblik i, hvad spilleren var værd på markedet, og samtidig motivet for, hvorfor spilleren ønskede at bryde kontrakten. På baggrund af en række beregninger, kom CAS frem til, at spilleren i 2007/2008 ville modtage 1 mio. euro eksklusiv bonus, mens han i 2008/2009 ville modtage 2.445.600 euro eksklusiv bonus. Ifølge CAS var det hensigtsmæssigt at have dette forhold med i overvejelserne i beregningen af den samlede kompensation¹⁷⁰.

I henhold til præmis 102, s. 27 i CAS afgørelsen, afspejlede ovenstående kun delvist værdien af spillerens ydelser ("service"). Før en klub ville kunne nyde godt af en spillers egenskaber, ville klubben under normale omstændigheder skulle købe spilleren på transfermarkedet, og det er denne transferværdi, CAS efterfølgende undersøgte, for at fastlægge det tab Shakhtar Donetsk havde lidt. I den forbindelse lagde de vægt på lejeaftalen med Lazio, som ligeledes indeholdt en klausul, der tillod Lazio at kunne købe spilleren af Real Zaragoza¹⁷¹. CAS beregnede således værdien af spillerens ydelse på baggrund af to scenarier, alt efter hvor Matuzalem ville vælge at fortsætte sin karriere. På baggrund af en lang række beregninger, fastslog CAS i præmis 108, s. 29 i CAS afgørelsen, værdien til henholdsvis 14.224.534 euro hos Lazio og 13.093.334 euro hos Real Zaragoza. CAS bemærkede efterfølgende, at man ud fra ovenstående beløb, skulle trække de lønudgifter fra, som Shakhtar Donetsk skulle have afholdt til Matuzalem (2,4 mio. euro). Alternativt ville de modtage en dobbelt kompensation for dette beløb. Derved lød beløbet på henholdsvis 11.824.534 og 10.693.334 millioner euro¹⁷². I fastsættelsen af den endelige kompensation, konkluderede CAS i præmis 177, s. 42 i CAS afgørelsen:

¹⁶⁶ Præmisserne 65 og 66, s. 20 i CAS afgørelsen

¹⁶⁷ Præmis 68, s. 21 i CAS afgørelsen

¹⁶⁸ Præmisserne 68-75, s. 21 og 22 i CAS afgørelsen

¹⁶⁹ Præmis 76, s. 22 i CAS afgørelsen

¹⁷⁰ Præmis 100 s. 27 i CAS afgørelsen

¹⁷¹ Præmis 105, s. 28 i CAS afgørelsen

¹⁷² Præmisserne 122-124 s. 32 i CAS afgørelsen

"The Panel is satisfied, taking into consideration all the elements of the dispute, that it is appropriate to fix the total amount of the value of lost services of the Player at EUR 11,258,934, i.e. in the middle between the mentioned maximum and minimum amount."

Det forhold at bruddet faldt på et uheldigt tidspunkt, tillagde CAS ligeledes betydning. Matuzalem brød kontrakten med Shakhtar Donetsk blot to uger før starten på kvalifikationen til UEFA Champions League. Matuzalem var kaptajn på holdet, og udpeget som holdets bedste spiller. CAS anerkendte, at man ikke kunne opgøre tabet på baggrund af disse forhold, men fastsatte kompensationen til 600.000 euro, svarende til seks måneders løn hos Shakhtar Donetsk¹⁷³. Den samlede kompensation beløb sig således til 11.858.934 euro¹⁷⁴ (11.258.934 euro + 600.000 euro).

Ad D) Is Real Zaragoza jointly and severally liable for the payment of the compensation?

Afslutningsvis kom CAS i overensstemmelse med DRC frem til, at Matuzalem og Real Zaragoza hæftede solidarisk for den samlede kompensation, jf. Art. 17.2¹⁷⁵. Nedenfor knyttes nogle kommentarer til Matuzalem sagen, og de ændringer som sagen medførte. Hvor det er relevant sammenholdes sagen med Andrew Webster sagen.

5.2.2.1 Egne kommentarer til sagen

Sagens faktuelle omstændigheder og resultatet adskiller sig væsentligt fra Webster sagen. Sagerne er alligevel relevante at sammenholde, eftersom der i begge sager var tale om et kontraktbrud uden for den beskyttede periode. Som det fremgår af præmis 86, s. 24 i CAS afgørelsen, var CAS af den opfattelse, at man skulle følge princippet om den positive opfyldelsesinteresse ("positive interest") i fastlæggelsen af kompensationen. Dette betyder, at den skadede part skulle stilles, som om kontrakten var blevet behørigt opfyldt. Denne tilgang var ny i forhold til fremgangsmåden i Webster sagen, hvilket blandt andet medførte en forskel i beregningen af kompensationen. I det følgende fremhæves de centrale forskelle, samt betydningen heraf.

I henhold til afskrivningen af transfersummerne, jf. Art. 17.1, anvendte CAS den samme fremgangsmåde i begge sager. Mens transfersummen var afskrevet til nul i Webster sagen, udgjorde den ikke afskrevne værdi 3,2 mio. euro i Matuzalem sagen. Dette forklarer en del af forskellen i kompensationsniveauet, men det er væsentligt at bemærke, at tilgangen var den samme. I Matuzalem sagen lagde CAS også vægt på den nye kontrakt, hvilket ikke var tilfældet i Webster sagen. CAS fastlagde værdien af Matuzalems ydelser ("services"), for derved at beregne sig frem til det tab Shakhtar Donetsk havde lidt, ved ikke at have spilleren i truppen, i de sidste to år af kontrakten ("*the value of lost services of the player*"). Dette var den helt afgørende årsag til, at kompensationsniveauet i de to sager var så vidt forskellige. I Webster sagen fokuserede CAS alene på den eksisterende kontrakt, og fastlagde kompensationen ud fra den resterende løn i henhold til kontraktens løbetid ("*the residual value of the contract*"). Udover at CAS valgte at tillægge den nye kontrakt betydning for estimeringen af den samlede kompensation, tillagde CAS ligeså tidspunktet for opsigelsen en betydning og tilkendte Shakhtar Donetsk kompensation herfor, på baggrund af "*the specificity of sport*"¹⁷⁶. Specificity of sport blev ikke tillagt nogen betydning i Webster sagen, hvorfor anvendelsen af dette kriterium også var nyt.

¹⁷³ Præmis 178, s. 42

¹⁷⁴ Præmisserne 179 samt 188-190 s. 42 og 44

¹⁷⁵ Præmisserne 188-190, s. 44 i CAS afgørelsen

¹⁷⁶ Præmisserne 168, 173 og 178 i CAS afgørelsen

Forskellen i tilgangen til sagerne, kan skyldes ordlyden af Art. 17, eftersom den ikke alene bygger på objektive kriterier. I den forbindelse påpegede CAS følgende:

*"... the authors of Art. 17 of the FIFA Regulations achieved a balanced system according to which the judging body has on one side the duty to duly consider all the circumstances of the case and all the objective criteria available, and on the other side a considerable scope of discretion ..."*¹⁷⁷

Med denne kommentar anfører CAS, at FIFA med Art. 17 har skabt en bestemmelse, som ikke alene lægger sig fast på objektive kriterier, men også efterlader den dømmende myndighed muligheden for at inddrage skønsmæssige overvejelser ("scope of discretion"). Derved kan faktorer som eksempelvis lighed og retfærdighed også indgå afgørelserne. Dette er ikke foreneligt med ønsket om at sikre kontraktuel stabilitet, hvor det er væsentligt at kunne forudsige sin retsstilling¹⁷⁸. Dette fremhæves også af J. De Dios Crespo Perez i bogen *CAS and Football: Landmark Cases*:

*"... the contractual stability and the possibility to terminate a professional contract by a footballer [...] was not to be decided on a single angle but on a case-by-case basis and each proceedings will end with a different award, depending on several factors and multiple criteria."*¹⁷⁹

I forlængelse af dette sammenligner J. De Dios Crespo Perez Art. 17 i RSTP reglerne med et citat fra 1001 nats eventyr: *"all different and marvellous"*¹⁸⁰. Til trods for, at det på baggrund af praksis hos DRC og CAS er svært at forudsige sin retsstilling, fik sagen gjort op med den rets-tilstand, som Webster sagen medførte. Med afgørelsen blev det slået fast, at man ikke havde en ret til at opsige kontrakten uden for den beskyttede periode, mod at betale en kompensati-on svarende til den resterende løn af kontrakten ("the residual value"). Om dette påpegede CAS følgende i deres afgørelse:

*"Art. 17 FIFA Regulations does not give to a party, neither a club nor a player, a free pass to uni-laterally breach an existing agreement."*¹⁸¹

CAS understregede, at selvom bruddet sker uden for den beskyttede periode og der gives ret-tidig meddelelse om bruddet, vil det stadig udgøre en alvorlig overtrædelse af reglerne om kontraktuel stabilitet. CAS påpegede, at parterne bør rådgives til at respektere indgåede kon-trakter, eftersom uretmæssige brud ville kunne resultere i betaling af store og uforudsigelige kompensationer¹⁸². Medierne var hurtige til at følge op på sagen, og engelske *The guardian* offentliggjorde blandt andet en artikel med følgende overskrift: *"CAS £11m award in Matuza-lem case ends cheap contract buy-outs"*¹⁸³. FIFA har også kommenteret på CAS afgørelsen i en artikel på FIFA's hjemmeside¹⁸⁴. Her påpeger FIFA, at afgørelsen er en sejr for fodbolden og et vigtigt led i ønsket om at sikre kontraktuel stabilitet. FIFA bemærker, at det med CAS afgørel-sen er slået fast, at Art. 17 hverken kan eller skal fortolkes som en simpel *buy-out clause*. Afgørelsen illustrerer følgende, ifølge FIFA:

¹⁷⁷ Præmis 89, s. 25 i CAS afgørelsen

¹⁷⁸ Lignende betragtninger i *CAS and Football: Landmark Cases*, s. 90

¹⁷⁹ *CAS and Football: Landmark Cases*, s. 80

¹⁸⁰ *CAS and Football: Landmark Cases*, s. 80

¹⁸¹ Præmis 63, s. 20 i CAS afgørelsen

¹⁸² Præmis 89, s. 25 i CAS afgørelsen

¹⁸³ www.guardian.co.uk/sport/2009/may/20/webster-ruling-matuzalem-cas-compensation

¹⁸⁴ <http://www.fifa.com/aboutfifa/organisation/news/newsid=1060323/index.html>

"... football players in a valid and ongoing employment contract hence do not carry a price tag with which they could be offered in the football market."

Dette betyder, at selvom en spiller først bryder kontrakten uden for den beskyttede periode, vil kompensationen skulle beregnes på baggrund af den enkelte sag og de specifikke omstændigheder og ikke udelukkende på baggrund af *the residual value of the contract*. I samme forbindelse påpegede FIFA, i overensstemmelse med CAS, at kriteriet "specificity of sport", er både vigtigt og hensigtsmæssigt at have med i overvejelserne i fastsættelsen af kompensationen. I nedenstående delkonklusion fastlægges den gældende retstilstand på området for Art. 17, med særligt fokus på kontraktbrud, som finder sted uden for den beskyttede periode.

5.3 Delkonklusion

Ifølge ordlyden af Art. 17.1 i RSTP regelsættet, skal den part som bryder aftalen betale kompensation. Denne beregnes på baggrund af kriterierne oplyst i Art. 17.1, medmindre parterne på forhånd har aftalt, hvorledes den skal beregnes. Hvorvidt spilleren ligeledes skal idømmes sportslige sanktioner, afhænger af hvorvidt kontraktbruddet finder sted inden for den beskyttede periode eller ej, jf. Art. 17.3. På baggrund af disse regler besluttede Andrew Webster at opsig sin kontrakt med Hearts. Webster opsagde kontrakten uden for den beskyttede periode, hvorfor han imod betaling af kompensation kom fri af sit kontraktforhold. DRC fastsatte kompensationen til 625.000 pund, mens CAS i appelafgørelsen nedsatte kompensationen til 150.000 pund, svarende til spillerens resterende løn i henhold til kontrakten med Hearts.

CAS afgørelsen fik en stor omtale, og var genstand for megen fortolkning og diskussion. FIFA var uenige i CAS afgørelsen og mente at sagens afgørelse var uforenelig med kontraktuel stabilitet. FIFA understregede, at der var tale om et uretmæssigt brud på kontrakten og ikke en ret for spilleren til at opsig kontrakten på denne vis. Diskussionen fortsatte i nationalt og internationalt regi frem til afgørelsen i Matuzalem sagen, som ændrede retstilstanden. Matuzalem opsagde sin kontrakt med klubben uden for den beskyttede periode, ligesom Webster, men blev af DRC og CAS pålagt at skulle betale henholdsvis 6,8 mio. euro og ca. 12 mio. euro i kompensation. CAS inddrog en række kriterier i afgørelsen og fokuserede ikke alene på den resterende løn i henhold til kontrakten, som var tilfældet i Webster sagen. Om end CAS afgørelsen gjorde op med den retstilstand som Webster sagen havde medført, opstod et nyt problem, eftersom CAS afgørelsen ikke udelukkende byggede på objektive kriterier. På denne baggrund var det svært for parterne at forudsige deres retsstilling, hvilket ikke harmoner med FIFA's ønske om at sikre kontraktuel stabilitet.

For klubber og spillere som i fremtiden skal indgå kontrakter, vil det derfor være hensigtsmæssigt på forhånd at aftale, hvorledes man vil beregne kompensationen for et uretmæssigt brud, jf. Art. 17.1. Derved undgår parterne at blive involveret i en sag, hvor det ikke på forhånd er muligt at forudsige resultatet.

6. Konklusion

FIFA etablerede i 2001 tvistløsningsnævnet Dispute Resolution Chamber. DRC består af i alt 24 repræsentanter, en formand og en stedfortrædende formand. DRC er kompetente i arbejdsretlige tvister, såfremt sagerne har en *international dimension* eller en *international impact*. Et stigende antal sager havner i DRC, og dette skyldes blandt andet, at DRC har en kort sagsbehandlingstid samt en stor faglig ekspertise. Endvidere har DRC en effektiv retshåndhævelse ligesom det, som udgangspunkt, er omkostningsfrit at føre en sag for DRC. DRC er meget professionelle i deres tilgang til sagerne, og tillægger egne tidligere afgørelser præjudikativ værdi.

FIFA vægter kontraktuel stabilitet højt, hvilket kommer til udtryk i Kap. 4 i RSTP regelsættet. Udviklingen af RSTP regelsættet startede i UEFA regi i 1982, hvorefter reglerne blev adopteret af FIFA i 1991. Med dommen i Bosman sagen fra 1995, var FIFA tvunget til at ændre RSTP reglerne, eftersom de var uforenelige med de fællesskabsretlige regler. FIFA gik i dialog med EU kommissionen, og i 2001 kom parterne frem til et regelsæt, som både respekterede *the specificity of sport* og samtidig var i overensstemmelse med de fællesskabsretlige regler. RSTP regelsættet blev senere revideret i 2005, og siden da har reglerne om kontraktuel stabilitet udgjort sit eget selvstændige kapitel. RSTP regelsættet er senest revideret i 2012 og indeholder i dag seks bestemmelser (Art. 13-18), som omhandler kontraktuel stabilitet. Art. 18 består af en række specielle regler, som skal overholdes i forbindelse med indgåelsen af kontrakter. Art. 13 fastslår at kontrakter først kan opsiges ved kontraktudløb eller ved gensidig aftale, mens Art. 16 i forlængelse af dette understreger, at en kontrakt ikke kan brydes i løbet af sæsonen. Ifølge Art. 14 fraviges dette udgangspunkt, såfremt parten har en just cause. Hvor kontrakten opsiges uden just cause, følger konsekvenserne af et sådant uretmæssigt brud af Art. 17. I henhold til Art. 15 vil spilleren, såfremt denne opfylder en række betingelser, kunne komme ud af kontrakten på baggrund af sporting just cause.

Ordlyden af Art. 15 er ikke klar, men ifølge FIFA's kommentar gælder to obligatoriske betingelser ("mandatory conditions"). Først skal spilleren være etableret og dernæst skal spilleren have optrådt i færre end 10 % af kampene. Der er uenighed i henhold til fortolkningen af 10 % grænsen. DRC anvendte en ordlydsfortolkning, mens CAS foretog en formålsfortolkning i overensstemmelse med FIFA's kommentar til Art. 15. Modsat FIFA og DRC, mente CAS at *spillerens forhold* skulle betragtes som en selvstændig betingelse, dvs. en tredje betingelse for anvendelsen af Art. 15. Endvidere anførte CAS, at der også gælder en fjerde betingelse for anvendelsen af sporting just cause. Ifølge CAS skulle spilleren sende sin opsigelse direkte til klubben, og inden for en frist på 15 dage fra sæsonafslutning, for at undgå disciplinære sanktioner. På baggrund af analysen vurderes anvendelsesområdet for Art. 15 at være snævert, og på nuværende tidspunkt findes der ingen eksempler i praksis, hvor en spiller er kommet fri af sin kontrakt på baggrund af sporting just cause.

Ifølge Art. 17.1 i RSTP regelsættet, skal der betales kompensation ved kontraktbrud. Denne beregnes på baggrund af kriterier oplistet i Art. 17, medmindre parterne på forhånd har indgået en aftale om, hvorledes beregningen skal foretages. Ifølge Art. 17.2 vil spillerens fremtidige klub skulle hæfte solidarisk for betalingen af kompensationen. Hvis kontraktbruddet falder uden for den beskyttede periode, vil spilleren ikke blive idømt sportslige sanktioner, jf. Art. 17.3. Andrew Webster opsagde sin kontrakt på baggrund af Art. 17, og kom fri af kontrakten mod betaling af kompensation. DRC fastsatte kompensationen til 625.000 pund, mens CAS

nedsatte den til 150.000 pund, ved alene at fokusere på spillerens resterende løn, i henhold til den kontrakt, som blev brudt. CAS afgørelsen var genstand for megen diskussion og fortolkning, og blandt andet FIFA var utilfreds med resultatet, som ifølge dem ikke var foreneligt med kontraktuel stabilitet. Diskussionen fortsatte frem til afgørelsen i Matuzalem sagen, som ændrede retstilstanden på området. Matuzalem opsagde kontrakten uden for den beskyttede periode, ligesom Webster, men blev af DRC og CAS pålagt at betale henholdsvis 6,8 mio. euro og ca. 12 mio. euro i kompensation. CAS afgørelsen gjorde op med den retstilstand som Webster sagen havde medført, men eftersom CAS afgørelsen ikke udelukkende byggede på objektive kriterier, medførte dette, at det herefter var svært for parterne at forudsige sin retsstilling, hvilket ikke harmonerer med reglerne om kontraktuel stabilitet. For klubber og spillere som i fremtiden skal indgå kontrakter, vil det derfor være hensigtsmæssigt på forhånd at aftale hvorledes man vil beregne kompensationen, for at undgå at blive involveret i en sag, hvor det ikke er muligt at forudsige resultatet.

7. Litteraturliste

Litterære værker

The Jurisprudence of the FIFA Dispute Resolution Chamber, Frans de Weger, TMC Asser Press, The Hague, The Netherlands, 2008.

CAS and Football: Landmark Cases, Alexander Wild, Asser International sports law series, 2011.

Love, kommentarer, vedtægter og cirkulærer

FIFA's RSTP regler, "Regulations on the Status and Transfer of Players", 2012

<http://www.fifa.com/mm/document/affederation/administration/01/95/83/85//regulationsstatusandtransfer%5fe.pdf> (Hentet d. 13 februar 2013)

FIFA's processuelle regler, "Rules governing the Procedures of the Players' Status Committee and the Dispute Resolution Chamber", 2012

<http://www.fifa.com/mm/document/affederation/administration/01/95/84/00/verfahrensordnung.pdf> (Hentet d. 13 februar 2013)

FIFA's kommentar til RSTP reglerne "Commentary on the Regulations for the Status and Transfer of Players", 2013

http://www.fifa.com/mm/document/affederation/administration/51/56/07/transfer_commentary_06_en_1843.pdf (Hentet d. 18 februar 2013)

FIFA's vedtægter, "FIFA Statutes" juli 2012

<http://www.fifa.com/mm/document/affederation/generic/01/66/54/21/fifastatutes2012e.pdf> (Hentet d. 16 februar 2013)

FIFA's Cirkulære, nr. 1010, Dec. 2005

http://www.maltafpa.com/documents/Circular_1010_PrinciplesOfConstitutionOfNDRC.pdf (Hentet d. 18 februar 2013)

FIFA's Cirkulære, nr. 1075, Jan. 2007

<http://www.fifa.com/mm/document/affederation/administration/circular%5fe%5f1075%5f145.pdf> (Hentet d. 22 februar 2013)

FIFA's Cirkulære, nr. 827, Dec. 2002

http://www.fifa.com/mm/document/affederation/administration/tas_827_en_63.pdf (Hentet d. 18 februar 2013)

FIFA's Cirkulære, nr. 769, Aug. 2001

<http://www.fifa.com/mm/document/affederation/administration/ps%5f769%5fen%5f68.pdf> (Hentet d. 21 februar 2013)

DRC's retspraksis

Afgørelserne kan findes på FIFA's officielle hjemmeside på følgende webadresse:

<http://www.fifa.com/aboutfifa/officialdocuments/doclists/decision.html>

DRC afgørelsen af 3. oktober 2008, nr. 1081355 (hentet d. 22. december 2012)

DRC afgørelsen af 26. april 2012, nr. 4121207 (Hentet d. 22. december 2012)

DRC afgørelsen af 21. november 2006, nr. 1161241 (Hentet d. 12. januar 2013)

DRC afgørelsen af 26. april 2012, nr. 412739 (Hentet d. 12. januar 2013)

DRC afgørelsen af 10. august 2007, nr. 871322 (Hentet d. 27. januar 2013)

DRC afgørelsen af 6. maj 2010, nr. 510141 (Hentet d. 3. januar 2013)

DRC afgørelsen af 4. april 2007, nr. 47936 (Hentet d. 3. januar 2013)

DRC afgørelsen af 1 juni. 2005, nr. 65850 (Hentet d. 3. januar 2013)

DRC afgørelsen af 23. marts 2006, nr. 631290 (Hentet d. 17. januar 2013)

DRC afgørelsen af 2. november 2007, nr. 117623 (Hentet d. 17. januar 2013)

CAS' retspraksis

CAS 2007/A/1298 Wigan Athletic FC v/ Heart of Midlothian & CAS 2007/A/1299 Heart of Midlothian v/ Webster & Wigan Athletic FC & CAS 2007/A/1300 Webster v/ Heart of Midlothian, award of 30 January 2008.

CAS 2007/A/1369 Omonigho Temile v/FC Krylia Sovetov Samara, award on 6 March 2008.

CAS 2008/A/1519 – FC Shakhtar Donetsk (Ukraine) v/ Mr. Matuzalem Francelino da Silva (Brazil) & Real Zaragoza SAD (Spain) & FIFA, CAS 2008/A/1520 – Mr. Matuzalem Francelino da Silva (Brazil) & Real Zaragoza SAD (Spain) v/ FC Shakhtar Donetsk (Ukraine) & FIFA, award on 19 May 2009.

Elektroniske kilder

<http://www.fifa.com/aboutfifa/officialdocuments/doclists/decision.html> (Hentet d. 17 marts 2013)

<http://www.fifa.com/classicfootball/history/fifa/foundation.html> (Hentet d. 16 februar 2013)

http://www.esoccer.eu/fifa_history.html (Hentet d. 16 februar 2013)

<http://www.fifa.com/aboutfifa/organisation/associations.html> (Hentet d. 16 februar 2013)

<http://da.wikipedia.org/wiki/FIFA> (Hentet d. 17 marts 2013)

<http://www.fifa.com/aboutfifa/organisation/footballgovernance/disputeresolutionsystem/> (Hentet d. 17 marts 2013)

<http://www.fifa.com/aboutfifa/officialdocuments/doclists/decision.html> (Hentet d. 17 marts 2013)

http://www.maltafpa.com/documents/Circular_1010_PrinciplesOfConstitutionOfNDRC.pdf (Hentet d. 17 marts 2013)

<http://valutaomregneren.dk/valutaomregner.htm> (Hentet d. 18. Februar 2013)

http://www.uncitral.org/uncitral/en/uncitral_texts/arbitration/NYConvention_status.html (Hentet d. 19 februar 2013)

<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:61993CJ0415:DA:HTML> (Hentet d. 19 februar 2013)

<http://www.euo.dk/spsv/off/alle/104/?print=1> (Hentet d. 19 februar 2013)

<http://www.spillerforeningen.dk/viewnewsitem.jsp?id=651> (Hentet d. 19 februar 2013)

<http://www.spillerforeningen.dk/viewnewsitem.jsp?id=801> (Hentet d. 19 februar 2013)

<http://www.fifa.com/aboutfifa/organisation/news/newsid=682195/index.html> (Hentet d. 26 februar 2013)

<http://www.information.dk/132017> (Hentet d. 26 februar 2013)

<http://www.bold.dk/nyt/Bjerregaard-Webster-sag-er-ingen-bombe> (Hentet d. 26 februar 2013)

www.guardian.co.uk/sport/2009/may/20/webster-ruling-matuzalem-cas-compensation (Hentet d. 26 februar 2013)

<http://www.fifa.com/aboutfifa/organisation/news/newsid=1060323/index.html> (Hentet d. 26 februar 2013)

8. Bilag

Bilag 1: Oversigt over medlemmer hos Dispute Resolution Chamber

<http://www.fifa.com/aboutfifa/officialdocuments/doclists/disputeresolutionchamber.html> (Skærmprint - downloadet d. 8 februar 2013)

The Dispute Resolution Chamber – FIFA.com	
Chairman	
Geoff THOMPSON	England
Deputy Chairman	
-	
Player representative	
Michele COLUCCI	Italy
Joaquim EVANGELISTA	Portugal
Rinaldo MARTORELLI	Brazil
David MAYEBI	Cameroon
Gerardo MOVILLA	Spain
Philippe PIAT	France
Brendan HUGHES SCHWAB	Australia
Carlos SOTO	Chile
Theo VAN SEGGELEN	Netherlands
Jon NEWMAN	USA
Johan VAN GAALEN	South Africa
Takuya YAMAZAKI	Japan
Club representative	
Philippe DIALLO	France
Mario GALLAVOTTI	Italy
Ivan GAZIDIS	England
Zola MAJAVU	South Africa
Mohamed MECHERARA	Algeria
Essa M. SALEH AL HOUSANI	United Arab Emirates
Theodoros GIANNIKOS	Greece
Damir VRBANOVIC	Croatia
Thilina PANDITARATNE	Sri Lanka
Alejandro MARON	Argentina
Guillermo SALTOS	Ecuador
Todd DURBIN	USA

FIFA® FIFA World Cup™ | Tournaments | World Football | News Centre | FIFA Ranking | FIFA Ballon d'Or | Copyright ©1994 - 2013 FIFA. All rights reserved | Terms of Service | Privacy Policy | Downloads | Contact FIFA